

Đại Ca Si Tình

Contents

Đại Ca Si Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43

Đại Ca Si Tình

Giới thiệu

Trong ngày kết hôn, bị người ta bắt cóc hẳn phải là ác mộng kinh hoàng nhất của cô dâu chứ? Kẻ đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ca-si-tinh>

1. Chương 1

Series: Thục nữ trong xã hội đen 7

Nam chính: Long Tề

Nữ chính: Đỗ Lượng Đồng

Những cơn gió đầu hè thổi qua ngọn cây, phát ra những âm thanh xào xạc. Gió mát luồn qua chân váy của cô bé, nhẹ nhàng phát phơ như đang tình nghịch chơi đùa với cô.

Nếu cô bé không mở miệng nói chuyện, mà chỉ lặng lặng ngồi dưới tán cây thì đám giáo viên sẽ tưởng cô không phải là người sống mà là một bức tượng búp bê Trung Quốc được tinh chế điêu luyện.

Một mái tóc đen tuyền dài đến eo, bộ sườn xám trắng như tuyết ôm lấy thân thể non nớt của một thiếu nữ 13 tuổi, cô chăm chú bện chiếc lá trong tay, cố gắng biến nó thành một con châu chấu.

Trong lòng Đỗ Lượng Đồng rất buồn bực, rõ ràng Tề đã dạy cô làm rất nhiều lần, nhưng cô không có cách nào học được cách làm một con châu chấu lá.

Hết này lần đến lần khác gấp đi gấp lại, cô đã làm cho chiếc lá trong tay rách nát, Đỗ Lượng Đồng sầu não vớ vớ hai má, cảm giác sao mình lại ngốc thế.

Cô dừng tay lại, liếc nhìn vào trong nhà, thấy mọi người vẫn đang bận rộn, thất vọng thở dài một hơi rồi quay đầu lại tiếp tục gấp chiếc lá trong tay.

Đúng lúc này, ở trong phòng, Long Tề đang tham gia bàn bạc công việc, tuy tuổi còn chưa qua 20, nhưng tương lai sẽ là người nối nghiệp nên cậu đã sớm tiếp xúc với việc nội bộ của tổ chức “Hắc môn”, mà biểu hiện của cậu cũng không khiến mọi người phải thất vọng.

Lúc này, một thuộc hạ nhìn ra cửa sổ, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng: “Tề thiếu gia, Đồng tiểu thư đã ngồi bên ngoài chờ cậu lâu lắm rồi.”

“Kệ cô ấy, đằng nào cô ấy biết tôi có việc phải làm cũng sẽ không làm phiền tôi.” Long Tề tiếp tục đọc văn kiện trong tay, giọng nói lạnh nhạt.

“Nhưng mà... Được rồi! Nếu Tề thiếu gia đã nói vậy thì nhất định không thành vấn đề.”

Mặc dù ngoài miệng thì lạnh nhạt thế, nhưng Long Tề vẫn không nhịn được quay đầu liếc nhìn phía dưới tán cây, thấy cô bé đang nghiêm túc chăm chú gấp châu chấu lá, cô đúng là một đứa nhóc bướng bỉnh, không hề từ bỏ ý định phải làm được một con châu chấu đẹp nhất, đối với sự lạnh nhạt của cậu cũng không quan tâm.

Không hiểu sao cô nàng này cứ dính chặt lấy cậu, rõ ràng là đối tượng chỉ hôn với chú hai, nhưng ngày nào cô cũng lẻo đẻo theo đuôi cậu.

Cậu thở dài, thu hồi tầm mắt về đồng văn kiện, nghĩ thầm tốt hơn nên sớm xử lý xong đồng này trước! Cháu gái nói là cô bé có chuyện muốn nói với cậu, cậu nghĩ, hôm nay nếu không nghe những lời đó, sợ cô bé sẽ không chịu đi khỏi.

Cậu quay lại được một lúc, đột nhiên, một tên thuộc hạ khác nói giọng kinh ngạc “Tề thiếu gia, Đồng tiểu thư cô ấy... không thấy nữa!”

Nghe vậy, trong đầu Long Tề chấn động, vội vàng quay đầu ngó ra cửa sổ, dưới tán cây không còn bóng người, cô ấy đã chạy đi đâu rồi.

Cậu đột nhiên đứng dậy, kéo cánh cửa sổ sắt đất chạy về phía sân, nóng lòng gọi to: “Đồng! Em đang ở đâu? Đồng...”

Một nhóm người cũng chạy theo cậu, có người khuyên: “Tề thiếu gia, cậu đừng gấp gấp như vậy, chắc Đồng tiểu thư không đợi được nữa nên bỏ đi rồi chẳng?”

“Không thể nào, cô ấy không phải là một người dễ bỏ cuộc, cô ấy đã nói chờ tôi thì sẽ không bỏ đi như thế!” Trong lòng cậu sao lại chắc chắn như vậy, có lẽ, giữa cậu với cô bé có một sự ăn ý không cần nói ra miệng.

“Nhanh đi tìm, tìm bằng được cô ấy mới thôi.” Cậu khấn cấp hạ lệnh, có một linh cảm không lành cứ ám ảnh nơi đây lòng đang không ngừng lớn lên.

Cậu ra lệnh cho thuộc hạ không được kinh động đến các bậc bô lão “Hắc môn” âm thầm tìm kiếm, hi vọng là linh cảm của mình không đúng, cũng hi vọng giữa họ không có sự ăn ý đó, chỉ là cô đợi lâu quá nhàm chán mà bỏ đi thôi.

Nhưng linh cảm của cậu đã thành sự thật.

Mười giờ tối, người của cậu tìm được cô trên bến cảng Đại lục, bị một đám người bắt trói tính đưa xuống thuyền, bọn họ muốn nhăm vào người của “Thanh Phong Hội”, định lấy cô ra uy hiếp chứ là Đỗ Hạo Tùng.

Cô bị bắt đi ngay trước mắt, trong lòng Long Tề có cảm giác kích động muốn giết người, đến khi lại thấy cô xuất hiện trước mặt trọng bộ dạng điềm đạm đáng yêu, cậu thề tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những kẻ đó.

“Đồng tiểu thư bị những kẻ xấu nhất trong một cái hòm, lúc chúng tôi phát hiện, cô ấy rất sợ hãi, một câu cũng không nói nên lời” Một thuộc hạ lâu năm đưa cô về đau lòng nói.

“Đủ rồi” Long Tề cắt lời hần, thấy mình cao giọng khiến bà vai cô bé rúm lại, hơi run rẩy, tim anh như bị dao cứa vô cùng đau đớn.

“Đồng” Cậu cúi người, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên.

Nhìn thấy Long Tề, đôi mắt mơ màng của cô rốt cuộc lóe ra tia sáng, cô sợ hãi mấp máy đôi môi khô nứt, giọng vì thiếu dưỡng khí mà trở nên nghẹn ngào “Hôm nay... vẫn chưa hết, vẫn còn... là sinh nhật em?”

Trong nháy mắt, Long Tề cảm thấy ngực mình tê liệt, tất cả áy náy, hối hận xông lên tận óc, cổ họng trở nên tắc nghẽn “Tại sao không nhắc anh? Anh quên mất... thật xin lỗi, anh thật sự quên hôm nay là sinh nhật em”

“Anh rất bận, em biết là anh sẽ quên, cho nên em mới nói cho anh” Cô cười, mang theo cả sự thông cảm, thấu hiểu.

“Sinh nhật vui vẻ” Bốn chữ này từ miệng cậu nói ra, khàn đặc.

“Cảm ơn” Trong nháy mắt nụ cười trên mặt cô trở nên rực rỡ gấp trăm lần, như thể đây chính là món quà sinh nhật quý nhất của cô.

Từ hôm đó, bọn họ như hình với bóng không rời, cũng từ ngày đó, cô trở nên sợ tối, ngủ trong phòng tối sẽ khiến cô khóc đến tỉnh lại.

Mà chuyện này, chỉ có một mình Long Tề biết, đây là bí mật hai người không chia sẻ với ai...

Mười năm sau.

“Lần này tôi nhất định phải chia tay anh”

Giọng phụ nữ lạnh lạnh phá vỡ không khí yên tĩnh buổi trưa, Triệu Vĩnh Đệ cảm giác lần này mình có thể ngã bài, không thì cũng muốn ép Long Tề phải nói rõ với mình, nếu không cô tuyệt đối không thể buông được.

Dù gì bọn họ cũng đã qua lại với nhau hai năm, mặc dù phụ nữ bên cạnh anh chẳng thiếu, nhưng cô dù sao cũng là người qua lại lâu nhất, cô tin là anh đối với cô cũng có cảm giác gì đó, anh cũng yêu cô, chỉ là không nói ra miệng thôi.

Bất kể thế nào thì Đỗ Lượng Đồng cũng đã là quá khứ rồi.

Long Tề ngồi trên salon, khoanh tay trước ngực nhìn người đàn bà chanh chua trước mặt, bờ môi nhếch lên một nụ cười hứng thú “Nghe em nói vậy, em nghĩ anh nên trả lời thế nào?”

“Anh...” Cô nhất thời á khẩu, có lẽ phải nói là trong lòng cô đã có đáp án muốn nghe, chẳng qua là ngượng ngừng không nói ra miệng thôi.

“Ý của em đã rõ ràng như thế, vậy thì chia tay đi” Anh mỉm cười, một chút cảm giác không muốn xa rời cũng không có.

“Cái gì?” Triệu Vĩnh Đệ hết sức ngạc nhiên, hoàn toàn không dám tin vào những lời tai vừa nghe.

“Cần gì phải kinh ngạc như thế? Anh chỉ thỏa mãn nguyện vọng muốn chia tay của em thôi mà, không đúng sao?” Anh nhướn mi cảm thấy phản ứng của cô thật là buồn cười.

“Không đúng, không đúng. Đã nhiều năm rồi, anh hẳn phải quên Đỗ Lượng Đồng rồi chứ?”

“Ai nói với em anh đã quên cô ấy?” Ánh mắt anh bỗng chốc buồn bã.

“Phải...” Cô ngừng nói, vẻ mặt hốt hoảng “VẬY còn em? Em rốt cuộc là gì với anh?”

“Anh không biết, trừ Đồng ra, bất luận ai cũng không có ý nghĩa với anh”

“Anh thật tàn nhẫn, trừ Đỗ Lượng Đồng ra, anh tàn nhẫn với tất cả mọi người”. Cô gào lên với anh, chỉ đổi lại được một cái nhìn lạnh nhạt.

Long Tề nhếch khóe môi, nở một nụ cười ma mĩnh “Anh cứ tưởng em thông minh hiểu rõ điều này cho nên mới đi cùng nhau”

Những lời anh nói như lưỡi dao hung hăng đâm trọng thương trái tim người khác.

“Anh sẽ bị báo ứng Long Tề, ông trời có mắt, sự tàn nhẫn của anh sẽ sớm nhận được báo ứng” Khi gào xong, cô nhìn thấy ánh mắt anh trở nên thâm trầm, trong lòng chột dạ, giật mình vì sự lỗ mãng của mình, trêu chọc tới người đàn ông này, căn bản là đã chán sống.

Anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng chốc trở nên kinh hoàng, nở nụ cười lạnh “Tôi không tin ông trời, kể từ ngày đó, tôi không tin là Thượng đế có tồn tại.”

Nếu quả thật có Thượng đế, vậy anh rốt cuộc đã làm gì sai mà bị trừng phạt tàn khốc như thế?

Tim anh từ năm ấy đã không bao giờ có thể có niềm vui được nữa.

Những kỷ niệm trong anh như ngọn lửa lớn sớm thiêu đốt mọi thứ rồi.

Đồng của anh, người anh yêu thương nhất, rốt cuộc đến bao giờ mới có thể gặp lại? Anh đã sắp không chờ nổi nữa, mỗi ngày trôi qua đối với anh đều là một ngày đau khổ.

“Biến, kể từ giờ phút này, tôi không còn muốn gặp lại cô nữa” Từng chữ thốt ra từ miệng anh đều sắc bén rét lạnh như băng tuyết.

Hai chân Triệu Vĩnh Đề mềm nhũn, ánh mắt anh như muốn giết chết cô, cô miễn cưỡng chống chọi bằng chút hơi sức cuối cùng đi ra ngoài, đột nhiên cô dừng lại, giọng nói khổ sở “Thật ra thì, em thực sự không muốn chia tay với anh”

“Nhưng cô đã lên tiếng”

“Đến bây giờ anh vẫn không hiểu, phụ nữ bỏ đi là vì muốn được đàn ông giữ lại”

“VẬY sao? Tôi cũng thực sự không biết, bởi vì cô ấy không như vậy, đến tận bây giờ cô ấy cũng chưa từng cho tôi cơ hội giữ lại, nếu cô ấy cho tôi cơ hội này, cho dù là một phần ngàn vạn, tôi cũng sẽ không bỏ qua.” Anh bình tĩnh nói xong chỉ nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một rời xa.

Trong lòng anh, không có một chút lưu luyến với người phụ nữ này, có lẽ cô nói đúng, anh thực sự là một kẻ tàn nhẫn vô tình, nhưng nếu thật sự là kẻ vô tình, vậy thì tại sao cứ nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ấy tim lại có cảm giác đau đớn như vậy?

.....

“Lại chia tay? Rốt cuộc cậu định đổi bao nhiêu phụ nữ?”

Giọng Lãnh Tử Uyên bất đắc dĩ vang vọng trong hành lang, Long Tề và anh sắp tới sẽ bay sang Đài Loan, trước khi đi đến chào từ biệt phu nhân, ở “Hắc Môn” mặc dù bà không có địa vị cụ thể gì, nhưng từ nhỏ đã chăm sóc hai bọn họ, nghĩ biện pháp che chở khi họ gây họa, so với đứa con trai Long Tuấn quanh năm suốt tháng biệt tích bên ngoài, đối với bà Long Tề còn thân thiết hơn.

Long Tề quăng cho hắn một cái nhìn không bận tâm “Có gì khác biệt? Người thứ mười với người thứ một trăm đối với tôi cũng như nhau cả”

“Đối với cậu đúng là không có sự khác biệt, chỉ có điều đến tai mấy trưởng bối trong tổ chức, sẽ khiến họ chối tai” Lãnh Tử Uyên lại bắt đầu nói.

“Bọn họ nghe được cái gì cũng chẳng liên quan đến tôi, Uyên, không phải sau khi lấy vợ, cậu liền quên mất đức hạnh trước kia của mình chứ? Cậu không có tư cách dạy dỗ tôi”

Một câu trúng điểm yếu, Lãnh Tử Uyên gơ tay đầu hàng “Phải phải phải, tôi không có tư cách giáo huấn cậu, chỉ có điều là huynh đệ, mình chỉ muốn báo cho Nhóc cậu biết là đừng có quên thân phận của mình, coi chừng chọc vào kẻ xấu.”

“Ý cậu là những người phụ nữ để ý đến tiền hay quyền của tôi sao?”

“Không, mình không sợ những phụ nữ đó có coi trọng tiền hay quyền của cậu hay không, chỉ sợ họ coi trọng cái mạng cậu” Hấn nói đúng tim đen của anh, đó là điều anh đang lo lắng.

“Tôi cũng không muốn” Long Tề làm ra một biểu cảm bưng bít

Nhìn dáng vẻ không chút bận tâm của anh, Lãnh Tử Uyên muốn nổi điên.

“Chẳng lẽ cậu tưởng mình là quái miêu chín mệnh chắc? Tề lão đại, cậu có ngày nào nhớ ra mình là Môn chủ “Hắc môn” không, trách nhiệm trọng đại, mọi việc đều phải cẩn trọng, ngàn vạn lần không phải trò đùa...” Anh không nhịn được chậm rãi nhắc lại.

Lãnh Tử Uyên thật sự rất ghét bản thân phải biến thành một bà mẹ như vậy, nhưng mỗi lần đối mặt với Long Tề, anh không khỏi cảm thán đời này đã lên phải thuyền giặc, mới làm huynh đệ với hấn.

Nhưng Long Tề lại thích nhìn bộ dạng vì mình lo lắng của anh, kể từ chín năm trước, anh thiếu chút nữa bị nổ chết trên một con thuyền ở Nhật Bản, mặc dù sau đó may mắn được cứu trợ, nhưng người anh em này kể từ ngày đó bắt đầu cẩn thận với sự an nguy của mình, không lúc nào được lơ đãng.

“Tôi biết rồi, anh em tốt, mấy lời này của cậu tôi có thể đọc lâu lâu rồi”

“Đọc lâu lâu không có tác dụng, quan trọng là phải nhớ kỹ trong lòng” Lãnh Tử Uyên lạnh lùng nói, thái độ vẫn không thể tin nổi hấn.

Long Tề bật cười, anh đã sớm quen với những lời độc địa này, hiểu rõ tất cả chỉ là thói quen quan tâm đến anh, bất chợt, anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nhanh hơn họ một bước tiến vào phòng của phu nhân.

“Đó là chú Vân à?”

Nghe vậy, Lãnh Tử Uyên quăng một ánh nhìn về phía người đàn ông kia, vuốt cằm nói “Là chú Vân, mình nghe nói gần đây chú ấy đang bận một chuyện lớn, có liên quan đến cậu”

“Chúng ta đi thôi! Không cần chào nữa” Long Tề kéo Lãnh Tử Uyên quay đầu đi.

“Chẳng lẽ cậu không chào hỏi một tiếng đã đi, phu nhân có lẽ sẽ không vui” Lãnh Tử Uyên hoàn toàn hiểu nguyên nhân anh rời đi, cố ý mát mẻ.

2. Chương 2

“Lên máy bay tôi gọi điện cho bà là được” Bất luận thế nào, bây giờ anh cũng không muốn đối mặt với hai người họ, dù thế nào thì điều bọn họ quan tâm chỉ là lúc nào anh mới bằng lòng gặt đầu đồng ý kết hôn.

Chưa đến thời hạn cuối cùng, đừng hòng mong anh dễ dàng đồng ý chuyện kết hôn.

Đến bây giờ anh vẫn chưa buông tha, cô bé của anh... anh nhất định sẽ tìm bằng được.

Đài Loan – Đài Bắc

“Tôi muốn đi một mình, cô vào trước đi”

Bóng cây xanh rì, thảm cỏ xanh mướt, những cơn gió đầu hè thổi lên chiếc váy cưới trắng muốt của cô dâu, cô rút đôi găng tay màu trắng ra, chạm lên vỏ thân cây nâu sần, cảm thụ sự thô ráp, quay đầu nhẹ giọng nói với phù dâu.

Vừa nghe cô dâu nói xong, phù dâu hoảng hốt “Hôn lễ cũng sắp cử hành rồi, Đồng tiểu thư, thiếu gia bảo tôi...”

“Muốn giám sát tôi sao? Chúng tôi cũng sắp thành vợ chồng, chẳng lẽ anh ta còn sợ tôi chạy mất?”

Cô gái không vui ngoái đầu nhìn lại, đó là một gương mặt giống hệt Đỗ Lượng Đồng, từ chân mày trở đi, chỉ khác ở chỗ trưởng thành hơn, hơn nữa, tên cô là Lý Anh Đồng.

Đến bây giờ cô cũng chưa gặp người đàn ông nào cẩn thận hơn Hoắc Đông Bảo, từng giây từng phút sợ cô hủy hôn không lấy hấn, có lẽ, nguyên nhân chính cũng là vì cô không mấy hứng thú với hấn, quan hệ cũng gần như xa lạ.

“Không, không phải là như vậy, là...”

“Bây giờ tôi chỉ muốn một mình một lúc, nếu cô còn nói thêm gì nữa tôi khó đảm bảo là không chạy vì quá phiền đấy”

“Vâng, tôi sẽ đi vào. Đồng tiểu thư, cô muốn đứng đây bao lâu...”

“Tôi thật sự cảm thấy cô quá phiền”

“Vâng vâng, tôi vào ngay đây” Nói xong, phù dâu lập tức nhấc chân như chạy trốn đi vào, để lại một mình Lý Anh Đồng mặc áo cưới đứng hóng mát.

Cô phe phẩy tấm lụa trắng trên mặt, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời qua kẽ lá, chiếc váy lụa trắng lật phật trong gió khiến cả người cô cũng như sắp bị gió cuốn đi.

Cô nhìn quá mê mẩn, hoàn toàn không thấy một ánh mắt đàn ông sắc nhọn sau lưng, đang kinh ngạc nhìn cô chăm chú như đã kiếm tìm rất lâu rồi cuộc vui mừng như điên vì thấy con mồi...

.....

Nghe nói, tân nương này đặc biệt thích hoa hồng trắng, cho nên, từ ngoài sân vào đến giáo đường trang trí hơn vạn đoá hoa hồng trắng nhập khẩu, đập vào mắt là một dải trắng mênh mông khiến người ta lóa mắt.

Long Tề và Lãnh Tử Uyên một trước một sau bước xuống xe, cạnh họ là mấy tùy tùng dẫn đường, dù sao đây cũng là một hôn lễ náo nhiệt, không cần phải bày ra một cái trận địa dọa người như thế chứ.

Chỉ có điều, đi trước đầu là đội quân tinh nhuệ muốn bảo vệ sự an toàn của Long Tề, một việc khó khăn như lên trời.

“Hoắc Đăng Anh lão nhân thật lớn mật, con trai kết hôn mà dám tìm cậu tới tham gia, chẳng lẽ lão ta không hiểu được lần đó không phối hợp hành động theo mệnh lệnh của cậu khiến cậu rất mất hứng sao?” Lãnh Tử Uyên cười nói.

“Hắn luôn không phải là một người thông minh” Long Tề cũng cười hừ một tiếng, trong lòng anh cho tới bây giờ chưa từng quan tâm tới lão già này.

“Vậy cũng được”

Hai nhân vật quan trọng nhất của “Hắc Môn” cùng xuất hiện, lập tức gây xôn xao, Hoắc Đăng Anh không lâu sau vụ Mộng Đô mặt mũi ông vẫn lớn như vậy còn mời được hai đại nhân vật như vậy.

Lãnh Tử Uyên thực ra là bay sang Đài Loan để đón vợ Phạm Đào Đào về Hồng Kông, theo kế hoạch sẽ ở Đài Bắc lâu một chút, chờ vợ sinh con xong làm đầy tháng rồi mới trở về.

Còn Long Tề tới để chạy nạn, mấy tháng nay anh bị các trưởng bối bức hôn đến mức sắp điên rồi, có lẽ do Lãnh Tử Uyên không có động tĩnh gì tự dưng nổi hứng trong một năm ngắn ngủi đi lấy vợ khiến mọi người có cảm giác có thể hi vọng vào anh.

Thật nực cười, bọn họ nghĩ quá rồi, đừng mơ tưởng anh lại dễ dàng đi vào khuôn khổ như thế.

Một cơn gió mát thổi tới, mùi thơm thoang thoảng bay đến, Long Tề không tự chủ dừng bước, nhìn về phía phát ra mùi thơm, thấy một một dáng lụa đang đứng lặng dưới hoa.

Những cơn gió tinh quái đùa cợt trên chiếc khăn voan đội đầu của cô dâu giống như một chiếc cánh sắp nâng cô lên trời, trong lòng Long Tề đột nhiên rung động, bởi vì cô gái này giống hệt cô gái trong mộng tưởng của anh.

Lãnh Tử Uyên đi theo cũng dừng bước, nhìn theo tầm mắt anh, trong lòng cũng rung động không kém, bởi vì anh cũng nhìn ra cô gái mặc chiếc váy trắng kia quá giống Đỗ Lượng Đồng.

“Uyên, giúp tôi, tôi muốn cô ấy”

“Cậu điên rồi à? Cô ấy có vẻ là cô dâu của lễ cưới này, sắp trở thành vợ người khác rồi”

“Trước khi hôn lễ này hoàn thành cô ấy không phải”

“Tề, mình thừa nhận cô ấy rất giống Đồng, nhưng thiệp mừng ghi rõ tên cô dâu là Lý Anh Đồng, thân phận lai lịch cũng rõ ràng cho nên cô ấy tuyệt đối không phải là Đồng mà cậu muốn tìm”

“Tôi mặc kệ, tôi chỉ hỏi cậu một câu, Long Tề tôi có năng lực cướp cô ấy đi không?” Giọng anh kiên định, không cho phép kẻ nào phản bác, vẻ mặt toát lên thái độ của vương giả.

“Cậu có” Mặc dù không cam nguyện, Lãnh Tử Uyên cũng phải nói thật.

“Vậy tôi muốn cô ấy, đừng nói với tôi cô ấy là cô dâu cái gì đó của kẻ khác, nói nhảm, giúp tôi lấy cô ấy, Uyên, nếu coi tôi là huynh đệ, hãy giúp tôi một lần đi”

Lãnh Tử Uyên thở dài “Được, chỉ một lần này thôi đấy, lần sau không có đâu”

“Cảm ơn” Long Tề cảm kích cười một tiếng.

“Khỏi cần cảm ơn, ai bảo mình là anh em của cậu” Lãnh Tử Uyên bất đắc dĩ mấp máy khóe miệng, cánh tay dài vươn lên, ý bảo tùy tùng sau lưng hành động theo anh.

Mục sư tuyên bố buổi lễ bắt đầu, trong giáo đường tấu lên khúc quân hành, giống như bất kỳ hôn lễ nào, chú rể đứng ở một đầu thảm đỏ đợi cô dâu.

Nhưng nhạc phát mãi mà đầu kia thảm đỏ vẫn yên tĩnh, cô dâu cũng không thấy đâu, người chơi đàn cũng không vì vậy mà dừng lại, nhưng trong tiếng nhạc du dương, không khí dần dần trở nên kỳ quái.

Lãnh Tử Uyên và tùy tùng ngồi ở hàng ghế phía trước, bên cạnh anh là ghế trống, Long Tề không xuất hiện, thay vì nghi ngờ như những người khác, ánh mắt anh bình tĩnh như thể đã sớm biết đáp án.

Rất lâu không thấy cô dâu xuất hiện, quan khách tham dự đã bắt đầu xôn xao, mặc dù chú rể cố ra vẻ trấn tĩnh nhưng vẫn không thể làm mất đi sự lo lắng.

Kể từ lúc Lý Anh Đồng đồng ý lấy anh, trong lòng anh không ngừng lo lắng, cô rất xinh đẹp cao ngạo như một nữ thần không thể tiếp cận.

“Hoắc tiên sinh, xin hỏi tân nương...” Mục sư rút cuộc không nhịn được mở miệng.

“Chờ chút, cô ấy nhất định là hơi mất bình tĩnh, cho cô ấy thêm chút thời gian, cô ấy nhất định sẽ xuất hiện.” Hoắc Đông Bảo căng thẳng nuốt nước miếng, những lời anh nói có vẻ giống như tự an ủi mình hơn là thuyết phục người khác.

Đột nhiên, đầu kia thảm đỏ có động tĩnh, không phải tân nương xuất hiện mà là gương mặt hốt hoảng của phù dâu, sắc mặt cô trắng bệch, la hét “Cô dâu... cô dâu không thấy nữa”

Trong khoảnh khắc, cả hội trường xôn xao, mọi người rì rầm to nhỏ, sắc mặt Hoắc Đông Bảo cũng trở nên trắng bệch, bởi vì lo lắng của anh rút cuộc đã thành sự thật.

Lãnh Tử Uyên mỉm cười, đứng dậy dẫn theo tùy tùng bỏ đi, hôn lễ này căn bản cũng không cần xem nữa, bởi vì cũng chẳng có gì mới mẻ, thú vị.

3. Chương 3

Trong lúc hôn mê, cô cảm giác có người đang dịu dàng vuốt ve tóc mình, người này rất xúc động có vẻ là một người đàn ông. Động tác của anh vô cùng dịu dàng, giống như sợ làm tổn thương đóa hoa mềm mại là cô.

Long Tề quả thật không dám sờ mạnh cô, cũng không phải xem cô như bông hoa, mà là một giấc mơ không có thật, anh hi vọng đây không phải là mộng, rồi lại không thể tin nổi những gì trước mắt là sự thật.

Cô lại đang ở ngay trước mặt anh.

Lông mày này, đôi mắt này, cái mũi và cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên xinh đẹp, tất cả đều chan thật, giống hệt Đồng của anh.

Lý Anh Đồng thoát khỏi cảm giác hôn mê choáng váng, từ từ mở mắt, vừa nhìn đã thấy một đôi mắt ngăm đen thâm tình của đàn ông với một hơi thở đàn ông mạnh mẽ.

Chớp chớp mấy cái, cô trợn tròn đôi mắt đẹp, chống đôi tay nhỏ vội vàng lùi lại, vẻ mặt vô cùng kinh sợ, lưng cô lập tức dựng phải chướng ngại.

Quay đầu lại nhìn mới phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc ghế có thể dựng thẳng lên, tay cô níu lấy cái chân, ngẩng đầu nhìn trần rất thấp, cô lập tức hiểu mình đang ngồi trên máy bay, một chiếc máy bay đang bay, không rõ mục đích, mà trong buồng lái chỉ có hai người bọn họ.

“Uyên ra tay mạnh quá, em đã ngủ năm tiếng rồi” Long Tề cũng không vì cô đã tỉnh mà thay đổi thái độ, anh vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt như thấy Đỗ Lượng Đồng đang ở trước mặt anh, hiện tại và quá khứ đã kết nối với nhau.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Các người rốt cuộc định đưa tôi đi đâu?” Lý Anh Đồng vén chăn ra, vội vàng nhảy xuống khỏi ghế, chạy đến bên cửa sổ nhìn, máy bay đang bay ở độ cao lớn, sợ là đích tới của bọn họ không gần.

Lòng Tề cũng không trả lời, đứng dậy đi tới phía sau cô, cô vừa quay người liền dựng phải anh, lập tức muốn lùi lại, nhưng bị cabin sau lưng chống đỡ, không thể lui được.

“Em biết anh là ai không?” Anh hỏi tràn đầy mong đợi.

“Long Tề tiên sinh, tôi dĩ nhiên biết anh là ai.” Cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp quật cường lên, nhìn thẳng thần không chút sợ hãi anh đang mạnh mẽ tới gần.

Dung nhan xinh đẹp của cô lọt cả vào tầm mắt anh, trong phút chốc, tình yêu vốn lắng đọng trong lòng từ lâu lại dâng lên, khiến anh nhất thời không kìm hãm được ôm cô vào trong ngực.

“Đồng”

Hai cánh tay Long Tề thắt chặt, vững vàng ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, khuôn mặt đàn ông chôn giữa mái tóc dài không giấu nổi kích động, trong lòng anh mừng rỡ như điên.

“Buông ra... anh buông tôi ra” Người đàn ông là điên chắc, cô không ngừng giãy giụa lại khiến anh ôm càng chặt hơn.

“Đừng động đây, một chút thôi... Chỉ một lúc nữa, anh đảm bảo sẽ buông em ra” Giọng nói thô dày trầm thấp vang bên tai cô.

Mười phút sau.

Tên này nói láo, trong lòng cô không vui nhủ thầm.

Hắn nói chỉ một lát sẽ buông cô ra, nhưng cô cảm giác đã bị hắn ôm cả thiên trường địa cửu (dài như trời đất) rồi, có lẽ, trong lòng hắn muốn ôm cô cả thiên trường địa cửu đi.

Cô sẽ không theo hắn. Hắn phải buông cô ra, cái ôm này phải dừng lại trong một giây nữa.

“Long tiên sinh” Cô gọi anh, giọng nói mềm mại đầy lạnh nhạt công thức hóa.

“Gọi anh là Tề”

“Long.Tiên.Sinh” Cô gằn từng chữ, rất không nề mặt anh lần nữa kiên trì nhắc lại.

Lời nói sắc nhọn của cô như một chậu nước lạnh dội cho anh tỉnh lại, Long Tề khẽ thở dài, bỗng chốc từ kích động trở nên tỉnh táo, thả lỏng hai cánh tay, buông cô ra.

Anh cúp mắt nhìn cô, nhìn thấy cô gái xinh đẹp trong mắt lộ ra sự lạnh lùng xa cách.

Yên nói đúng, cô không phải là Đồng, cô cũng chỉ là một cô gái giống Đồng.

Thế nhưng thế là đủ, nhiều năm rồi, anh một mực tìm kiếm, tìm cô bé anh yêu thương, nhưng cuối cùng cũng vĩnh viễn chỉ tìm được những cô gái giống cô.

Mà trước mắt cô chỉ là một người giống nhất trong số đó.

“Xin đừng nhìn tôi bằng ánh mắt này, tôi không thích bị nhìn thành người khác.”

“Cô thật sự rất giống cô ấy, nhưng cô không phải là cô ấy, cô ấy sẽ không như cô, nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ”

“Anh không nghĩ là người ta sẽ thay đổi sao? Có lẽ cô ấy đã từ lâu không còn nhận ra anh, Long tiên sinh, anh thật quá tự tin với sức quyến rũ của mình”

“Không phải là tôi tự tin mà tôi tin tưởng cô ấy”

“Tôi mặc kệ anh tin tưởng ai, đều không liên quan đến tôi, anh mau bảo cơ trưởng ấy bay quay lại, tôi muốn về cử hành hôn lễ” Nói xong, cô chạy về phía cabin đằng trước, tựa như muốn tự mình xin cơ trưởng cho máy bay quay lại.

Đột nhiên cô có cảm giác sau cổ lĩnh một đòn mạnh, trước mắt trở nên tối sầm.

“Chúng ta còn chưa tới đích, mời ngủ thêm một chút” Giọng nói đàn ông mạnh mẽ cất lên sau lưng, bóng tối đã bao trùm lấy cô, người đàn ông này căn bản không có tư cách nói người khác, hắn rat ay cũng nặng chẳng kém...

Tỉnh lại lần nữa cô đã nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, Lý Anh Đồng phát hiện mình đang ở trong một căn phòng rộng, bên trong trang hoàng theo phong cách Châu Âu.

Cô bước xuống khỏi giường, bộ lễ phục bằng lụa trắng đã được thay bằng một bộ đồ ngủ thoải mái, cô đi tới bên cửa sổ sát đất, kéo rèm ra nhìn thấy bầu trời trong xanh bên ngoài.

Cô không phân biệt được rốt cuộc đang là bình minh hay hoàng hôn, đẩy cửa sổ, cô định ra ban công, lại cảm thấy lạnh thấu xương.

“Lạnh quá...”

Cô co rúm quay trở lại phòng, không hiểu vì sao tiết trời rõ ràng sắp vào hạ mà không khí bên ngoài cứ như 0 độ.

Cô quăn lên người chiếc chăn ấm áp rồi mới bước ra ban công, cảnh tượng ruộng hoang mênh mông bát ngát thu hết vào tầm mắt, xa xa thấp thoáng ánh đèn li ti, tiếng chim hót truyền đến từ cánh rừng không xa đó, thỉnh thoảng còn xen vào mấy tiếng kêu của chim đỗ quỳên, phía chân trời ánh sáng chói mắt cho cô biết bây giờ mới chỉ là sáng sớm.

“Rốt cuộc hắn dẫn mình đi đâu vậy?” Tiếng lẩm bẩm không xác định từ môi bật cả, cô khép chặt tấm chăn trên người, từng đợt gió lạnh khiến cô sắp chống đỡ không nổi.

Lúc này hai người đàn ông ngoại quốc cao lớn đi ra từ một tòa nhà khác, bọn họ trò chuyện với nhau, cô nghe ra là tiếng Đức, bàn luận chuyện bóng đá hôm nay.

Nhìn dáng vẻ bọn họ giống như hộ vệ của căn dinh thự này.

Lý Anh Đồng vội vàng quay trở vào phòng, cởi tấm chăn ra định ra khỏi phòng nhưng lại dừng bước trước cửa.

Không được, cô không thể ra khỏi phòng với độc một cái áo ngủ thế này.

Cuối cùng cô nhìn thấy một chiếc áo khoác trắng ngà trên ghế dựa cạnh giường, cô nhặt lên khoác vào, ba bước như hai đi ra khỏi cửa.

Cô muốn tìm hân nói lý lẽ, bởi vì hân không có quyền làm vậy, không được sự đồng ý của đương sự đã mang cô đến Đức.

Không mong đợi cô lại xuất hiện sớm như vậy, một đám nô dịch cũng luống cuống tay chân, chủ nhân của họ hôm qua đã thông báo chỉ cần nhìn thấy vị tiểu thư này thì phải phục vụ cho thật tốt, không thể có bất kỳ sai sót gì.

“Thật xin lỗi, bữa sáng vẫn chưa chuẩn bị xong, xin cô chờ ột lát” Một nữ bộc tưởng là cô muốn ăn sáng, nói với cô bằng tiếng anh lưu loát.

“Không, tôi không muốn ăn cơm” Mặc dù bây giờ bụng đói thật nhưng cô cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng với Long Tề trước. “Xin hỏi anh ta ở đâu, tôi muốn nói chuyện với anh ta”

“Anh ta?”

“Long Tề, người dẫn tôi tới đây”

“Cô nói ông chủ ạ? Ông ấy chưa ngủ dậy, cô chờ một chút”

“Tôi không muốn chờ, hãy nói cho tôi biết số phòng của anh ta”

Vì không thể thắng được sự kiên trì của cô, nữ bộc không thể làm gì khác đành phải chỉ phòng của Long Tề, cô không chần chờ thêm chút nào đi thẳng về phía phòng anh.

4. Chương 4

Đến trước cửa phòng người nữ bộc chỉ, Lý Anh Đồng lại có vẻ ngạp ngừng, nhiều lần cô muốn đẩy cửa vào, rồi lại dừng lại giữa chừng.

Có lẽ, cô nên nghe theo lời nữ bộc, kiên nhẫn chờ đợi, chờ sau khi Long Tề tỉnh lại mới nói chuyện rõ ràng được.

Nhưng cô không đợi được, cô còn có việc phải làm, cần sớm trở lại Đài Loan.

Được rồi. Cô thử một lần xem sao, nếu cửa phòng hân bị khóa, cô cũng chỉ còn cách chờ hân rời giường.

Nhưng ngoài dự liệu, cửa phòng không khóa, cô dễ dàng đi vào phòng anh, vừa vào trong, một phòng khách thiết kế đơn giản, cô đi về bên phải, nhìn thấy ngay chiếc giường rất lớn, thân thể trần truồng rắn chắc của anh đang nằm sắp ngủ trên đó, anh ngủ rất yên lặng, đôi mắt nhắm lại khiến gương mặt vô cùng tuấn mỹ, đôi mi dài rậm khiến cả phụ nữ cũng phải ghen tị.

Cô đứng ở cửa, dừng lại hồi lâu, tầm mắt đặt trên người anh, lưu luyến khó rời.

Dáng dấp anh rất đẹp, khó trách luôn giao du giữa hoa thơm cỏ lạ, có thể nói là nhờ khuôn mặt tuấn mỹ lại rất đàn ông kia.

Dĩ nhiên, cả thân phận của anh, nhìn anh lẳng lặng ngủ trên giường thế kia khó mà tưởng tượng trong tay anh lại thao túng tính mạng của bao nhiêu người, phải nói là anh dễ dàng tước đi sinh mạng của bất cứ kẻ nào anh coi là dư thừa, quyền lực và tiền bạc đều nằm trong tay anh.

Nhưng cô đã đến gần thế rồi anh vẫn không phát hiện, không có lấy một chút cảnh giác. Có lẽ, anh có thể ngồi vững trong cái đế quốc “Hắc Môn” này, quả nhiên tất cả đều dựa vào những người bên cạnh anh.

“Dậy đi”

Cô lên tiếng gọi anh tỉnh lại, nhưng rất lâu cũng chẳng thấy anh có động tĩnh gì.

“Mau dậy đi. Tôi muốn nói chuyện với anh” Cô cao giọng hơn một chút, một lúc sau mới thấy anh hơi cử động cánh tay dài, dường như chẳng có ý định tỉnh lại.

“Dậy...” Cô định lên tiếng tiếp thì phát hiện đôi mắt đen của anh đã mở ra, vô cùng hứng thú nhìn cô, bờ môi nở nụ cười rất ranh mãnh.

“Mặc dù anh không quá thích bị phụ nữ đánh lén, nhưng người đó là em khiến anh rất có hứng” Giọng nói trầm thấp của Long Tề đầy ý trêu đùa.

“Tôi cũng không muốn đánh lén anh” Cô lập tức cãi lại không muốn bị anh hiểu lầm.

“Vậy sao? Em không muốn đánh lén vậy em ở trong phòng anh làm gì đấy?” Anh lật người, thân thể màu đồng trắng kiêu cử động không khỏi thoát ra hơi thở mê người.

Cô quay mặt đi, hít một hơi thật sâu mới quay lại nhìn anh “Tôi muốn hỏi anh vì sao dẫn tôi tới đây?”

“Em không thích à?” Anh nhún mày hỏi ngược lại.

“Tôi... đây không phải vấn đề trọng điểm” Cô thiếu chút nữa đã bị mấy câu nói của anh dụ dỗ “Quan trọng là tôi không nên ở chỗ này”

“Em thích là tốt rồi, anh còn sợ em không thích” Anh mỉm cười “Biệt thự này sau khi cô ấy đi anh mới mua được, cô ấy thích rừng rậm, cũng thích đồng ruộng, em biết không?”

“Tôi không biết” Mặt cô cứng ngắc, lại quay mặt đi, không muốn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhàn tản tươi cười của anh “Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, hãy đưa tôi rời khỏi đây, tôi nhất định phải về cử hành hôn lễ, không có thời gian ở đây hàn huyên với anh”

“Em cần gì gấp vậy? Dù sao sau khi em kết hôn với Hoắc Đông Bảo cũng còn cả đời ở chung với hắn, hơn nữa, xem ra em cũng không hẳn muốn lấy hắn, chẳng phải sao?” Ánh mắt anh lạnh lẽo tựa như đề tài này anh hiểu rất rõ.

“Anh không cần tự tiện quyết định thay tôi, tôi cũng không phải không vui khi lấy anh ấy” Cô tức giận quay đầu lại, lập tức bị thân thể đàn ông gần như trần trụi trước mặt làm cho giật mình, cô đưa tay che mắt, má ửng hồng như cà chua chín.

“Em làm sao thế?” Từ trong chăn đệm đứng dậy, Long Tề biết rõ còn hỏi, anh cúi thân thể cường tráng, đặt lên khuôn mặt tuần mỹ “Chưa nhìn qua thân thể đàn ông sao? Thế nào? Không thua kém Hoắc Đông Bảo chứ?”

“Tôi không biết, đừng hỏi tôi như vậy” Cô chính thức biết đến tư tưởng xấu xa của người đàn ông này “Hãy nhanh mặc quần áo vào đi”

“Em không biết? Câu trả lời này thật khiến người ta bất ngờ, có điều, anh thích.” Anh một câu hai nghĩa, bàn tay đặt lên mái tóc đen mềm mại của cô, đặt môi khẽ hôn lên “Đi ra ngoài đi! Anh có thói quen tắm rửa buổi sáng, đến lúc ăn chúng ta bàn lại, ý em thế nào?”

“Tại sao bây giờ không...?” Cô nói một nửa rồi khựng lại, lập tức nghe thấy tiếng cười đùa cợt của anh, như thể nếu lúc này cô cứ kiên trì anh cũng không có ý kiến.

“Tôi ra ngoài trước, lúc ăn sáng nói tiếp” Nói xong, cô quay đầu chạy trốn khỏi phòng.

“Cô gái thông minh” Chỉ có điều cô chạy đi không chút lưu luyến khiến anh hơi thất vọng, nhìn bóng lưng cô buông một tiếng thở dài, tiện tay nhặt áo khoác mặc lên, tâm trạng rất tốt đi vào phòng tắm.

Anh đã quên mất đã từ bao giờ anh không còn tâm trạng tốt như vậy. Anh sẽ không để cho cô đi, bất luận cô có kiên trì mình sắp là một tân nương chẳng nữa cũng kệ.

.....

Ăn xong bữa sáng đứng ngồi không yên, cuối cùng cô cũng có cơ hội nói chuyện tử tế với anh, lần này, không còn bất kỳ lý do gì khiến cô phải bỏ đi hoặc không thể kiên trì hỏi cho rõ.

Một nữ bộc của anh mang tới cho cô một bộ quần áo mới, cô mặc lên một chiếc áo sơ mi trắng ngà, một chiếc quần jean ôm sát, cùng một chiếc áo khoác lông màu đỏ, đi ra bên ngoài vẫn cảm giác thấy gió lạnh.

Long Tề đang chơi trò đĩa bay với một chú chó, chú chó này lông dài che lấp cả mắt, nhưng nó lại luôn biết chủ nhân ném đĩa đi đâu.

Vừa thấy cô đi ra, ánh mắt con chó không liếc về phía đĩa bay ngược lại nhào về phía món ốc nướng trên tay cô, cô cười ngồi xổm xuống trêu đùa với nó, ăn xong không chừa một miếng, nó lăn lộn trên thảm cỏ.

“Mày nặng quá...” Cô cười ôm lấy chú chó nhỏ, giãy giụa muốn đứng dậy. “Đừng có liếm ta... ha ha... đừng liếm mặt tao...”

“...” Long Tề dùng tiếng Đức lưu loát ra lệnh cho con chó “Mày cũng không nhìn lại cái thân to lớn của mình, định dè thương cô gái nhỏ này sao?”

Con chó uất ức đứng dậy, trông vẫn còn rất muốn chơi, Long Tề phi cái đĩa đi, mắt con chó sáng lên, nhấc chân đuổi theo.

Cô cười nhìn bộ dạng hoạt bát của nó, nụ cười rục rịch khiến anh ngây dại.

“Tôi nghĩ, Đỗ Lượng Đồng nhất định cũng rất yêu chó” Cô quay đầu nhìn anh, một câu nói lên sự thật, xem ra tất cả những thứ này đều chuẩn bị cho Đỗ Lượng Đồng.

“Phải, cô ấy thích mấy con vật nhỏ, nhưng rất ghét loài bò sát” Chỉ cần nhắc tới rắn hay thằn lằn gì đó là cô ấy cả ngày ăn không ngon.

“Tôi nghĩ, chắc anh cảm thấy tôi là Đỗ Lượng Đồng. Tôi không phải, tôi có lẽ nhìn giống cô ấy, nhưng tôi không phải.” Giọng nói của cô vô cùng kiên định.

“Anh cũng chưa nói em là cô ấy” Anh trả lời vô cùng thoải mái, nhận lấy chiếc đĩa con chó tha về, giơ tay vung lên, ném chiếc đĩa ra xa.

“Vậy tại sao anh vẫn muốn dẫn tôi tới đây, tại sao không cho tôi đi?”

“Ít nhất em và cô ấy mười phần giống nhau, chỉ với gương mặt này cũng đủ lý do để anh giữ em lại rồi.”

Giọng anh bình tĩnh đầy khí phách, ngồi xổm xuống vuốt ve con chó, móc trong túi ra mấy cái bánh quy thưởng cho nó.

“Chỉ cần ai giống cô ấy anh cũng đều làm như vậy sao?” Trong lòng cô có cảm giác không thoải mái, khó thở như có ai thít cổ.

“Anh không biết, cho tới bây giờ, anh mới chỉ gặp một người giống cô ấy là em” Anh đứng lên, chuyển ánh mắt yên lặng nhìn cô “Thị trấn nhỏ gần đây chỉ cách khoảng 2km, ở đó có xe đến bất kỳ nơi nào em muốn, nhưng anh nhắc nhở em trước, anh không có ý định để em đi, bất kể em chạy thoát bao nhiêu lần, anh cũng đều sẽ bắt em trở lại, một ngàn lần cũng thế, một vạn lần cũng vậy, nếu em cảm thấy mình có đủ sức thì cứ thử xem.”

Anh thực sự nghiêm túc.

Cô ra sức nhìn chăm chăm vào anh, khó khăn nuốt nước miếng, nhưng không cách nào xóa đi cảm giác rung động trong tim, cô cảm thấy mình như một con mồi không đủ sức phản kháng, đã bị tên thợ săn phát hiện, không thể trốn thoát...

5. Chương 5

“Tề gia, tư liệu điều tra được rất nhiều”

Lặng lặng nghe thuộc hạ báo cáo xong, Long Tề ngồi trên ghế salon sau thư phòng hoàn toàn im lặng, vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì kết quả điều tra hoàn toàn ngoài dự đoán của anh.

Làm anh thất vọng, không phải do quá ít tư liệu, mà là quá nhiều, ngay cả giấy khai sinh của Lý Anh Đồng cũng bày ra trước mặt anh, từ khi ra đời đến giờ không thiếu thông tin gì.

Lý Anh Đồng, năm nay 23 tuổi, hôn ngọc quý của công ty Lý thị có tiếng ở Đài Loan, 10 tuổi được mẹ đưa sang Mỹ định cư, hai mươi tuổi tốt nghiệp đại học Nam California trở về Đài Loan, sự xinh đẹp tinh tế của cô lập tức trở thành nhân vật gây xôn xao dư luận, có rất nhiều người theo đuổi, trong đó, Hoắc Đông Bảo theo đuổi kịch liệt nhất, cô lẽ thành ý của hắn rốt cuộc đã làm động lòng mỹ nhân, Lý Anh Đồng đã đồng ý kết hôn với hắn.

“Mấy tài liệu này xác định không sai chứ?” Long Tề hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà hiện tại việc Lý tiểu thư mất tích đang gây xôn xao cả Đài Loan, Lý gia và Hoắc gia đã treo thưởng cho ai tìm được cô ấy, bọn họ nghi ngờ hung thủ bắt cóc cô ấy 8 năm trước lại xuất hiện, cho nên bây giờ đang rất nóng lòng, Tề gia, anh xem chuyện này bây giờ phải làm thế nào?”

“Sai người thông báo với Lý gia con gái bọn họ đang bình yên vô sự, nhưng bảo họ không được truyền đi tin tức này, mặt khác, điều tra xem vụ bắt cóc 8 năm trước cụ thể thế nào, tôi muốn biết toàn bộ sự việc, anh biết nên làm gì rồi chứ?”

“Vâng, xin Long gia yên tâm” Người đàn ông áo đen gật đầu.

“Đi đi! Càng nhanh càng tốt” Long Tề vung tay ý bảo thuộc hạ có thể rời đi, đôi mắt ẩn giấu tinh quang nhìn chằm chằm tập tài liệu trên bàn, lông mày không khỏi nhăn lại bày ra một vẻ mặt nghiêm túc.

Bây giờ tối, ăn cơm xong, sắc trời vẫn còn sáng.

Lý Anh Đồng ra khỏi phòng, ngồi vào chiếc xích đu treo trên cây đại thụ, từ độ dốc nhẹ trên gò đồi quan sát cảnh sắc hương thôn mệnh mông mát ngát.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt mỹ lệ dường như rất thích thú với thời khắc này, mặc dù bị cướp hôn, bị đưa đến một nơi xa lạ nhưng trong lòng cô lại không có cảm giác không vui như ngoài mặt.

Thật ra thì, hôm đó cô chỉ tức giận với Long Tề, chứ vốn cũng không phải rất muốn kết hôn với Hoắc Đông Bảo, bây giờ chắc hẳn đang căng thẳng giậm chân. Anh ta luôn lo lắng cô sẽ đào hôn, thật không may, chuyện anh lơ lửng nhất thật sự đã xảy ra.

Nhưng, cô cũng không phải là đầu sỏ gây ra vụ đào hôn này, Lý Anh Đồng nhẹ nhàng cười ra tiếng, bỗng dưng, một chiếc áo lông vẫn còn hơi ẩm dãn ông được khoác lên người cô.

Cô kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Long Tề đang nhìn mình với ánh mắt thâm trầm đè nén, tâm tình anh đương nhiên là đè nén, bởi vì, trong mắt anh, bề ngoài cô là người anh một mực tìm kiếm, nhưng thực sự lại không phải.

“Em không thấy thở ra cả hơi nước à? Mặc áo khoác vào.” Anh cố tình nói với cô bằng ngữ điệu lạnh nhạt.

“Anh đang hoài nghi tôi sao?” Cô mở miệng hỏi.

“Anh không hiểu ý em là gì?” Lần này, người giả bộ ngu độn thành anh.

Nếu không có nhiệt độ của anh, có lẽ cô sẽ không cảm thấy lạnh băng thế này, cô khép chặt cổ áo khoác, bước chân hơi loạng choạng.

“Tôi nhìn thấy thuộc hạ của anh rồi, anh ta đã báo cáo với anh chưa? Bỏ giở nửa chừng quả nhiên không phải là tác phong làm việc của anh, xin hỏi, anh đã tìm thấy chứng cứ gì chứng minh tôi là Đỗ Lượng Đồng chưa?”

“Vẫn chưa tìm được, nhưng cũng không có nghĩa là anh không tìm được” Mặc dù bị cô phát giác nhưng ánh mắt anh cũng không có điểm nào thiếu tự nhiên.

Nghe vậy, cô nở một nụ cười nhẹ, kéo cánh tay anh, mà anh cũng thuận thế để cho cô mượn lực nhảy xuống khỏi xích đu, cô mở to đôi mắt đẹp yên lặng nhìn anh.

“Anh hoàn toàn chưa từ bỏ ý định, trăm phương ngàn kế muốn chứng minh tôi là Đỗ Lượng Đồng khiến tôi không biết lấy gì ra làm chứng để anh tin tôi không phải Đỗ Lượng Đồng”

Hai người bốn mắt giao nhau, Long Tề nhún nhún vai, lộ ra nụ cười tuyệt đẹp.

“Em không cần tìm, chứng cứ em không phải là Lượng Đồng anh đã có một đồng lớn, đủ khiến anh nản chí”

“Vậy sao anh không để tôi đi?” Cô buông cánh tay anh ra, từng bước giẫm trên cỏ mềm vẫn còn đọng những giọt sương sớm.

“Thả em đi? Để em trở về cưới Hoắc Đông Bảo sao?” Long Tề mỉm cười lên.

“Anh ấy là vị hôn phu của tôi, lấy anh ấy có gì không đúng?” Cô cười yếu ớt ngoái đầu nhìn lại.

Cái lúm đồng tiền trên khuôn mặt cười ngọt ngào của cô khiến lòng anh chua chát “Để cho hắn chờ đi. Đẳng nào thì hắn vĩnh viễn cũng không chờ lâu bằng anh”

“Nếu anh không tìm ra Đỗ Lượng Đồng, không lẽ anh định độc thân cả đời?” Cô nhìn thẳng phía trước không quay lại nhìn anh.

“Không, anh sẽ lấy vợ, trong nhà đã sắp xếp sẵn đương sự, chỉ chờ anh gặt đầu, nhưng anh vẫn chưa muốn buông, chỉ cần là một phần vạn cơ hội, anh sẽ không buông tha.” Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, ánh mắt anh tràn đầy sự phức tạp.

Cô đứng lặng hồi lâu, mới chậm rãi ngoái đầu lại, mỉm cười bất đắc dĩ.

“Anh thật ngoan cố, tôi đã cảnh cáo mình vạn lần đừng chọc vào anh, tránh bị ăn không hết còn mang theo.” Nói xong, cô đứng bên sườn núi phóng mắt nhìn lên trời “Ồ đây ngày dài thật, khiến người ta có cảm giác không có đêm tối”

“Cho nên anh chỉ đến đây vào mùa xuân và mùa hạ, anh không thích mùa đông ở các nước có vị độ cao, đêm dài dằng dặc như thể vĩnh viễn trời không sáng được”

“Anh sợ tối sao?”

“Không, cô ấy sợ”

Ấn ý trong chất giọng trầm thấp khiến anh phiền muộn, thậm chí bị thương, giống như bị đóng đinh không thở nổi.

Nhìn vẻ mặt này của anh, cô vốn định nói gì đó lại nuốt cả vào bụng, một câu cũng không nói ra.

Cô lướt qua bên cạnh anh, đi vào phòng, đột nhiên, cô dừng lại “Đêm tối không bao giờ là vĩnh viễn, chỉ cần nhẫn nại một chút, đêm chắc chắn sẽ qua”

Nói xong, cô ba bước thành hai đi vào nhà, để lại mình anh đứng bên cạnh xích đu, tay nắm sợi dây thừng treo xích đu bật ra một tiếng cười cảm thán.

“Nghe giọng nói của em, hình như em cũng sợ tối phải không?” Anh tự lẩm bẩm, không hi vọng ai đó sẽ trả lời mình.

Anh ngẩng lên nhìn trời xa, dừng lại ở đám mây cuối chân trời tựa như nguyện vọng khắc sâu trong tâm trí anh, có thể trông thấy mà không thể chạm vào....

.....

Cơ hội ở ngay trước mắt, không thử một lần thì thật không giống tính cách của cô.

Hắn nói thị trấn nhỏ cách đây 2km, khoảng cách này cũng không quá xa, hơn nữa trung lúc tản bộ cô phát hiện trong kho hàng có một cái xe đạp, là thứ phương tiện cô sử dụng tốt nhất.

Con chó bị lông che mắt mấy ngày nay cứ đi theo cô, nó rất thích cô, giống cô ở chỗ rất kiên trì, muốn rời khỏi nó quả là không dễ.

Nhưng cô nhất định phải đi, ở chỗ này lâu hơn đối với cô càng thêm nguy hiểm.

Thừa lúc người canh chừng cô không để ý, cô chạy vào kho lấy trộm xe đạp theo đường mòn ra khỏi dinh thự, cô phải cẩn thận vùng nông thôn mọi người không dùng tường rào quá cao, nếu không, sợ là cô phải mọc cánh mới hi vọng ra ngoài được.

6. Chương 6

Đường núi gập ghềnh, không có lợi cho việc đi xe đạp, nhưng mấy năm gần đây cô cũng không phải ăn xong ngồi một chỗ, từ lúc mới lớn, cô đã bị huấn luyện võ thuật rất nghiêm khắc, vận động nho nhỏ này đối với cô không phải là việc khó khăn mấy.

Tất cả đều nhờ cha nuôi Hood của cô, ông đã từng là cảnh sát cao cấp, sau khi về hưu vẫn tham gia và công việc điều tra.

Những năm gần đây, cô gần như chỉ ở Mỹ, nhìn có vẻ như không liên lạc gì với ông, thật ra thì đều trải qua sự sắp xếp bí mật của ông, ở Mỹ nhận huấn luyện riêng, trước đây, cô cũng từng làm chút nhiệm vụ, phần lớn là bảo vệ nhân chứng, tính nguy hiểm không cao, nhưng cũng cần có thực lực.

Cô dừng xe, tìm được một chiếc điện thoại công cộng trong một cửa hàng, gọi về Đài Loan, nghe được giọng nhận điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Cha nuôi, là con...”

“Cha nuôi cô bây giờ không tiện nghe điện thoại” Một người đàn ông xa lạ cười trả lời.

“Ông là ai? Tại sao cầm điện thoại của cha nuôi tôi?” Cô cảm thấy giọng của đối phương nghe rất quen thuộc, cô nhất định đã từng nghe qua.

“Tôi là ai? Không nhận ra giọng tôi sao? Nếu không đào hôn, bây giờ cô nên gọi tôi là bố chồng”

“Hoắc Đăng Anh? Tại sao lại là ông? Cha nuôi tôi đâu? Gọi ông ấy nghe điện thoại đi”

“Chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao? Ông ta không tiện nghe điện thoại, chỉ có điều, nếu cô không đồng ý với điều kiện của tôi, tôi sợ là ông ta có thể sẽ vĩnh viễn không tiếp điện thoại.”

“Rốt cuộc ông muốn gì?”

“Tôi muốn cô giết người nào đấy để trao đổi mạng cha nuôi cô”

“Tôi không làm được”

“Đừng trả lời nhanh như vậy, lão Hood này mặc dù thân kinh bách chiến, mặc dù về hưu nhiều năm vẫn được giới cảnh sát tôn xưng là Hồ lão cha, lấy sự an toàn của hắn là nhiệm vụ trên hết, nhưng tóm lại là già rồi, không chịu nổi dày vò, điều này chắc cô hiểu rõ?”

“Rốt cuộc ông muốn lấy mạng ai?”

“Long Tề”

Từ trong miệng ông ta thốt ra hai chữ này khiến cô kinh ngạc, nín thở duy trì giọng nói bình tĩnh “Long Tề là Môn chủ Hắc Moon, muốn giết hắn dễ vậy sao?”

“Đừng cho là tôi không biết chính người của hắn đã bắt cô từ hôn lễ mang đi, cô đã ở bên cạnh hắn, muốn lấy mạng hắn chẳng qua như lấy đồ trong túi.”

Không cần thiết suy nghĩ nhiều, cô biết tin tức của Hoắc Đăng Anh là từ cha nuôi của cô, nếu hắn có thể giam lỏng cha nuôi, muốn biết tin tức cũng không phải là chuyện khó.

Nếu hắn dám mở miệng bảo cô giết Long Tề, nói vậy, hắn biết sự thật còn nhiều hơn dự đoán của cô, nhất định cũng biết thân phận thật của cô.

“Tại sao ông muốn giết Long Tề?” Về điểm này, cô vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

“Bởi vì tài sản hắn nắm trong tay thật khiến người ta đỏ mắt, tôi muốn hắn chết, chỉ cần hắn vừa chết, nội bộ Hắc Môn nhất định đại loạn, lúc đó tôi có dịp thừa loạn kiếm lời, câu trả lời này có khiến cô hài lòng không?” Đối với vấn đề này hắn cũng không keo kiệt giải đáp cho cô.

“Tôi biết rồi”

“Tôi nghĩ, mạng của hắn giao vào tay cô, quả là việc đơn giản. Vậy tôi sẽ chờ tin tức tốt của cô, Lý.Anh.Đồng tiểu thư”

Nghe được từng câu từng chữ của hắn, cô cảm thấy thật buồn nôn, cúp điện thoại, cô đi ra khỏi cửa hàng, sững sờ đứng ở ven đường, rất lâu vẫn không lấy lại được bình tĩnh.

Quay người lại, ngón tay cảm giác lạnh lạnh, cô kinh ngạc cúi đầu thất A Phúc miệng há rộng như đang mỉm cười nhìn cô.

“Sao mày lại theo tới đây? Thở gấp như vậy, chắc là mày chạy mệt chết đi” Cô bật cười, ngồi xổm xuống thân thiết ôm lấy nó, cảm thấy được nó an ủi, tâm tình trở nên thư thái hơn một chút...

.....

Lúc cô quay lại dinh thự tâm trạng rất nặng nề.

Vừa đi vào cửa chính đã nhìn thấy Long Tề đang chờ mình, sau lưng anh có mấy người giúp việc, ánh mắt của họ đều rất căng thẳng, bởi vì để cô biến mất, nếu bị Long Tề truy cứu, chỉ sợ bọn họ khó mà giữ được cái mạng nhỏ của mình.

“Đi đây vậy? Anh còn tưởng em sẽ không quay về!” Anh mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm mà lạnh nhạt tựa như đang bàn luận tình hình thời tiết chứ không phải là việc cô bỏ trốn.

“Tôi lên thị trấn”

Anh nhếch mày, tỏ vẻ đáp lại cô.

“Anh căn bản chỉ là mạnh miệng, tôi đã đến thị trấn, cũng không thấy bất kỳ thuộc hạ nào của anh muốn kéo tôi về, cho nên, nếu tôi thật muốn rời bỏ nơi này, cũng sẽ làm được.” Cô cười lạnh hai tiếng, châm chọc nhìn anh.

“Vậy sao?” Long Tề cười đầy tự tin, chợt hướng về phía sau cô nói “Vất vả rồi, mọi người có thể đi”

“Vâng” Chẳng biết từ lúc nào phía sau cô xuất hiện hai người đàn ông cao lớn mặc áo đen, bọn họ đồng thanh đáp lại ông chủ, nhanh chóng lui ra, giống như chưa hề tồn tại.

Cô lấy làm kinh hãi, nhìn chằm chằm khuôn mặt đắc ý của Long Tề, trong lòng có một cảm giác thất bại, từ đầu đến cuối cô chưa từng thoát khỏi bàn tay anh.

Chẳng trách anh chẳng nóng vội, hơn nữa trước khi cô vào cửa đã ở đây đợi cô.

“Em cũng không phát hiện ra bọn họ phải không?” Anh đi tới trước mặt, vòng tay ôm lấy hông cô, cúi xuống nói nhỏ bên tai “Hai anh em họ Kiềm là thuộc hạ tinh nhuệ nhất của anh, anh phải bọn họ ở bên cạnh em, em sẽ không thể trốn thoát.”

Hơi thở nam tính của anh quanh quẩn bên cô, khiến cô thiếu chút nữa thì không nghĩ được gì, cô nhắm hai mắt lại, trong lòng có cảm giác muốn buông tha kích động, muốn nhào vào lồng ngực nở nang trước mắt, không nghĩ đến bất cứ cái gì nữa.

“Thế nào? Ra ngoài giải sầu thích không?” Anh lấy tay sửa sang lại mái tóc dài bị gió thổi loạn của cô, cử chỉ đầy triu mến

Thật không hiểu anh hỏi như thế là vì quan tâm đến cô hay là đang châm chọc cô, cô mím chặt môi, rất lâu không nói gì, cuối cùng vẫn không nhận được lên tiếng.

“Không thích, tôi ước gì mình chưa bao giờ đi ra ngoài”

Long Tề ngỡ là mình nghe nhầm, bởi vì trong giọng nói của cô ẩn chứa ý làm nũng với anh, mặc dù chỉ là một chút xíu, nhưng cũng đủ cho anh hiểu rõ rồi.

“Vậy sau này đừng đi ra ngoài nữa, cần cái gì chỉ cần nói một tiếng, thuộc hạ sẽ chuẩn bị giúp em, biết không?”

“Vâng” Cô gật đầu, ngược đôi mắt đẹp nhìn anh, trong mắt có cảm giác xúc động muộn rơi lệ, bởi vì anh cũng đang nhìn cô, trong đáy mắt có một sự dịu dàng khiến người ta đắm đuối.

Cô thật sự có thể giết người đàn ông này sao?

Đột nhiên, cô nhẹ nhàng nở nụ cười khổ, dựa đầu vào bờ ngực vững chãi của anh.

“Anh có thể hỏi em tại sao tự nhiên thay đổi thái độ với anh không?” Giọng nói trầm thấp mê người của anh nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

“Đừng hỏi, xin anh đừng hỏi” Cô không muốn nói.

“Được rồi” Anh cười nhẹ, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu mềm mại của cô (bó tay, đỉnh đầu mà mềm mại cái gì?), thì thầm: “Nếu em cần bất cứ điều gì, hãy nói cho anh biết, bất kể là chuyện gì, anh đều có thể làm cho em”

7. Chương 7

Hôm qua, cô bị anh giảng co cả đêm, không làm sao ngủ được một giấc yên ổn, cho đến tận rạng sáng mới tha, để cho cô ngủ, cô li bì mất cả buổi sáng.

Sau đó lại bị tiếng điện thoại lạnh như băng làm cho tỉnh ngủ, cô mơ hồ mở mắt, thấy Long Tề đã quần áo nghiêm chỉnh, dù bận vẫn ung dung đứng bên giường, trong tay cầm điện thoại của cô.

“Đã tỉnh chưa?” Anh cười nói.

“Anh định làm gì?” Cô núm chặt chăn đắp lên người, hai gò má ửng hồng.

“Điện thoại của em” Anh đưa điện thoại cho cô.

Cô cầm lấy điện thoại, hơi nghi ngờ, ở chỗ này thì ai có thể gọi điện cho cô? Trong lòng nghĩ vậy, nhưng cô vẫn áp điện thoại vào tai.

Khi nghe được giọng đối phương, cô thực sự giật mình.

“Là Anh Đồng hả?” Cha nuôi Hood của cô hỏi.

“Cha nuôi? Sao cha... Điều này sao có thể? Hoắc Đăng Anh đâu? Chẳng phải ông ta...” Trong một khoảng thời gian ngắn, cô không thể nói mạch lạc, cô ngẩng đầu dò xét Long Tề, phát hiện khóe môi anh có dấu vết một nụ cười, như có ý giấu cợt cô, cô giận dỗi cúi đầu, chăm chú trò chuyện.

“Là Long tiên sinh, cậu ta đã cứu cha, thật sự rất biết ơn cậu ta”

Nghe vậy, trong lòng cô có chút kinh ngạc, đưa tay bịt điện thoại, cô hạ thấp giọng hỏi Long Tề: “Tại sao anh biết cha nuôi tôi...”

“Anh là ai chứ?” Anh cười cười hỏi ngược lại cô, cảm giác như tất cả đều nằm trong tay anh.

Cô không trả lời, trong lòng đã có câu trả lời, ngày hôm qua, lúc cô ở thị trấn gọi điện, tất cả đều đã được hộ vệ của anh báo cáo lại.

Cô bỏ tay che điện thoại ra, lo lắng hỏi: “Cha nuôi, rốt cuộc mọi việc là thế nào? Ông ta... Hoắc Đăng Anh tại sao lại tìm đến cha, ông ta cũng không biết con với cha có quan hệ!”

“Có lẽ sau khi con mất tích, ta quá vội vã tìm con, thường xuyên liên lạc với cha mẹ con, cho nên ông ta mới phát hiện ra, đúng lúc đó ta lại không cẩn thận cho hẳn biết con ở cùng Long tiên sinh, Anh Đồng, ta thật đã khiến con khổ rồi”

“Cha không có việc gì là tốt rồi, chỉ có điều, cha phải phái người điều tra Hoắc Đăng Anh, chỉ sợ...”

“Con đừng lo lắng, chuyện này sau khi con trở về, chúng ta từ từ bàn lại”

Cô thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại, nhìn thấy anh có vẻ mong đợi cô nói đôi lời biểu cảm. Không nhận được, khuôn mặt xinh đẹp xịu xuống, đợi cho anh một chậu nước lạnh “Mời đi ra ngoài, tôi phải mặc quần áo”

Cô mặc quần áo tử tế xuống lầu, nhìn ngay thấy Long Tề ngồi trên ghế salon trong phòng khách, trong tay cầm cục xương đang treu chọc A Phúc, nghe tiếng động, anh quay lại nhìn cô một cái rồi tiếp tục đùa với nó.

Vẻ mặt của anh hình như là đang giận dữ, chắc là do vừa rồi cô không ca ngợi ‘biểu hiện tốt đẹp’ của anh, cho nên bây giờ trong lòng anh đang khó chịu.

“Cảm ơn anh đã cứu cha nuôi” Cô mở miệng trước, cảm thấy đây là việc nên làm.

“Không khách khí, cũng chỉ là một cái nhấc tay, không đáng kể” Anh nói cũng không sai, chẳng qua chỉ là gọi điện, ‘giao phó’ vài câu, chuyện sẽ đâu vào đấy.

“Nhưng tôi cũng phải cảm ơn anh mới đúng” Nói xong cô xoay người đi vào phòng ăn, vẻ mặt so với bình thường càng thêm lạnh nhạt.

Long Tề nheo đôi mắt đen, đứng dậy, bước một bước dài níu lấy cổ tay cô, dám đưa cô áp vào trong ngực, đôi tay cường tráng khóa lấy vòng eo mảnh khảnh khiến cô không thể nhúc nhích.

“Đừng đụng vào tôi” Cô đẩy anh, nhưng không lại với lực cánh tay anh.

“Tại sao? Hôm qua ở trên giường em cũng không nói với anh như vậy” Anh tức giận nhíu mày, một ép mạnh lưng cô để cô càng áp sát vào mình hơn.

“Xin đừng đụng vào tôi” Cô vẫn không ngừng kêu, tinh thần kích động khiến người làm chú ý.

Long Tề dùng ánh mắt bảo họ rời đi, tiếp tục chuyện chú đối phó với cô “Rất cuộc em có chuyện gì? Sao cứ như con nhím xù lông thế, con gái mà như vậy thật không đáng yêu”

“Tôi có đáng yêu hay không, không cần anh bình luận”

“Cũng đúng, giữa chúng ta chỉ có một đêm vui vẻ, mối giao tình này có vẻ nông cạn, anh đúng là không có quyền phê bình em.” Nói xong, anh buông cô ra, tựa như đùa giỡn đủ rồi, đem cô vứt bỏ.

Nghe được mấy lời này, nét mặt cô có vẻ thương tổn, nhưng cô lại kiên cường nhẫn nhịn, cắn môi không nói lời nào.

“Em sao vậy? Nghe anh nói thế em mất hứng à?”

“Tôi cho là cô ấy đối với anh rất quan trọng... Nhưng sự thật cũng không hẳn là vậy, anh nói anh quên cô ấy, anh nói đã thực sự quên cả hình dáng cô ấy”

Nghe vậy, toàn thân Long Tề chấn động, rất lâu không phản ứng kịp, sau đó, anh nhún vai, tức giận nâng cằm cô “Em tin thật sao? Tin là đã lâu như vậy, anh sẽ nhớ cô gái kia ư?”

“Tôi...” Cô hít một hơi, định mở miệng nhưng bị anh cắt đứt.

“Thật buồn cười, nếu như anh thực sự thuộc loại si tình hiếm có như vậy, anh đã sớm đến bảo tàng quốc gia đăng ký một chỗ, anh tin là bọn họ nhất định sẽ có hứng thú với phần đầu của mình, nhìn xem sao anh lại không nghĩ ra, chỉ là đáng tiếc, anh không phải loại người mà họ có hứng thú.”

“Cho nên từ lâu anh đã không còn nhớ cô ấy nữa rồi, phải không?”

“Đúng” Trước khi trả lời, anh dừng nửa giây.

Nghe xong câu trả lời của anh, cô phẩy tay áo bỏ đi, dường như không muốn ở bên cạnh anh thêm chút nào nữa, nhưng còn chưa kịp tránh đã bị anh tóm lấy cổ tay, kéo lại.

“Em sao vậy? Nghe thấy anh không nhớ Đồng, trong lòng em lại có vẻ mất hứng?”

“Anh nhớ hay không nhớ anh, cũng không phải chuyện của tôi”

“Vậy sao? Vậy thì đừng để anh hiểu lầm, con người là loài động vật rất dễ hiểu sai, anh phải nhớ điều này”

“Tôi biết rồi”

Nói xong, cô quay người bỏ đi, ngược hướng đi của anh, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa...

.....

Mặc dù thời tiết sắp sang hè, nhưng ban đêm trong núi vẫn rét lạnh, lúc rạng sáng, nhiệt độ xuống gần 0 độ, bọc một cái chăn dày cộm ngồi ngoài ban công vẫn thấy lạnh cóng.

Cô ngồi trên ghế salon nhìn bầu trời đầy sao, không nhìn được, nước mắt rơi lã chã.

Không nhớ rõ đã bao năm rồi, cô không khóc thảm thiết đến vậy, lần cuối cùng là khi cô 17 tuổi.

Cô tắt đèn trong phòng, giam mình trong bóng tối, muốn mượn tình cảnh này để hoàn toàn đoạn tuyệt với bệnh sợ tối của mình, nhưng cô lại không ngừng run rẩy, cảm giác sắp không thở nổi.

Long Tề mở cửa phòng cô, đi vào, tay cầm một ly rượu, đến ban công, đưa tay gõ nhẹ cửa kính mấy cái, làm cô chú ý.

Nghe tiếng động, cô vội vàng lau nước mắt, quay đầu trừng anh “Anh vào làm gì? Mời anh ra ngoài, tôi muốn đi ngủ”

Anh làm bộ không nghe thấy lời tiễn khách của anh, nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh, thân hình cao lớn chen chúc trên cùng một chiếc ghế với cô, đôi tay thon dài nắm chặt bả vai cô, nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng.

“Phòng em sao tối vậy, không sợ sao?”

“Không sợ” Miệng cô cứng rắn, thân thể lại không tự chủ tựa sát vào ngực anh.

Long Tề cong môi mỉm cười, giơ ly rượu trong tay lên “Theo anh xuống quầy rượu uống một chút! Một người uống rượu luôn rất nhàn chán”

“Tôi không muốn...”

Cô còn chưa kịp nói xong, đã thấy anh uống một hớp rượu, đôi tay ôm mặt cô vặn lại, đặt một nụ hôn, đem rượu trong miệng truyền sang miệng cô, lại tiếp tục uống một hớp, ép cô nuốt vào.

Cô nhìn anh chăm chăm, gương mặt để khỏi say nhưng cảm giác trước mắt mỗi lúc một mơ hồ.

8. Chương 8

“Em không uống rượu, anh biết rõ em không thể uống rượu...” Trong lúc mơ màng, cô không còn khả năng suy nghĩ, trong giọng nói có ý oán trách anh.

“Anh biết sao?” Anh bật cười, dùng ngón tay lau vệt rượu bên môi cô “Được rồi, anh thừa nhận là anh phải biết mới đúng”

Đồng của anh bị dị ứng rượu, chỉ cần một chút xíu chất cồn cũng khiến cô ngủ mê man bất tỉnh, điều này anh rất rõ.

Nhưng cô đã ngủ mê man không nghe được những lời nói sau đó của anh, trong khuỷu tay anh, ngủ như một đứa con nít không hề đề phòng.

“Em vẫn để ý phải không?” Anh đặt môi bên tai cô, nhỏ nhẹ nói: “Cô bé của anh, anh muốn chính tai nghe em nói, nói rằng em vẫn để ý đến anh”

Anh khẽ thở dài, đôi tay ôm cô thêm chặt, đứng dậy bế cô vào phòng, dịu dàng đặt lên giường, cúi người hôn khẽ lên môi cô.

“Ngủ ngon, tình yêu của anh”

.....

Lúc cô tỉnh dậy đã hơn 7h sáng, cô ngồi dậy, đầu óc vẫn lơ mơ, bất luận cô cố gắng thế nào, cũng không nhớ nổi sau khi cô uống rượu đã xảy ra chuyện gì.

Anh hình như đã nói gì đó bên tai cô, nhưng trí nhớ rất mơ hồ, không không thể nhớ nổi.

Cô chạm vào chỗ đệm xộc xệch bên cạnh, vẫn còn lưu lại nhiệt độ của người nào đó, rõ ràng không phải là cô, cô ngược đời mắt đẹp, trên chiếc ghế salon màu đỏ rượu đặt một đồng quần áo của đàn ông, cô nhớ đó là bộ tối qua Long Tề mặc.

Anh vừa mới đi. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng trong lòng cô chắc chắn, hơn nữa, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Nhưng việc anh ép cô uống rượu tối qua cô không thể tha thứ.

Cô nhanh chóng tắm rửa, mặc một chiếc áo len cùng quần jean đơn giản, đi xuống lầu, bên trong phòng tắm áp nên cô cũng không cần mặc nhiều.

Cô mới đi đến cửa phòng ăn, đã ngửi thấy mùi bánh mì nướng và trứng ốp lết, nữ bộc Thái Ly thấy cô xuất hiện, nở nụ cười nhiệt tình “Lý tiểu thư, hôm nay cô dậy muộn quá, ông chủ cũng vậy, chỉ dậy sớm hơn cô một chút, vừa qua ăn sáng thôi”

“Tôi biết rồi” Cô ngồi vào bàn ăn, Thái Ly rót một ly nước trái cây cho cô.

“Cô biết?” Thái Ly cảm thấy buồn bực, nghĩ thầm chẳng phải cô vừa mới ngủ dậy sao? Tại sao biết ông chủ làm gì trước cô được.

Cô cười không đáp, gặm bánh bao, ăn miếng trứng ốp lết mềm mịn, không muốn cho Thái Ly biết hôm qua Long Tề ở trong phòng cô cả đêm.

Thái Ly đứng bên cạnh phục vụ cô ăn cơm, đôi mắt xanh lá cây yên lặng nhìn cô, rốt cuộc không nhin được nói: “Lý tiểu thư, khó trách ông chủ lại thích cô, trông cô như búp bê, chỉ nhìn thôi đã thích rồi.”

“Sao cô nghĩ anh ta thích tôi?” Mặc dù cô hiểu một chút tiếng Đức, nhưng nói bằng Tiếng Anh thì sẽ lưu loát hơn “Không, anh ta không thích tôi, anh ta... không quan tâm đến tôi”

Thái Ly cảm thấy nét mặt cô có vẻ bị thương liền lắc đầu “Lý tiểu thư nói thật sâu xa, tôi không hiểu lắm, chỉ có điều, tiểu thư nhất định rất đặc biệt đối với ông chủ, điều này tôi có thể bảo đảm với cô”

Nghe vậy, cô cảm thấy buồn cười, Thái Ly căn bản không biết thân phận thật của Long Tề. Anh đứng đầu Hắc Môn, là nhân vật hô phong hoán vũ trong giới này, Long Tề đang nghĩ gì, một cô gái nông thôn chất phác như cô làm sao có thể hiểu nổi.

Nuốt vội miếng trứng ốp lết vào bụng, cô đứng dậy “Tôi ăn no rồi, Thái Ly, tìm việc gì cho tôi làm đi. Ngày nào tôi cũng dẫn A Phúc đi chơi, cuộc sống rảnh rỗi như vậy khiến tôi phát sợ.”

“Nhưng mà... A. Ông chủ vừa nói muốn một ly café, cô bưng lên giúp tôi nhé”

Thái Ly rất có hứng nghĩ ra một công việc không tốn công sức cho cô.

Nghe thấy phải bưng café cho Long Tề, cô muốn lùi bước, nhưng việc đã bày ra trước mắt, cô cũng không thể nói không làm.

“Được rồi! Tôi đưa café cho anh ta.” Cô khẽ mỉm cười đồng ý.

Sau mấy ngày cố gắng, cuối cùng Lãnh Tử Uyên cũng liên lạc được với Long Tề, không phải là do dinh thự này nằm ở nơi rừng sâu núi thẳm, mà là Long Tề cố ý không muốn bị tìm được, nên mới ngăn cách mọi liên lạc với thế giới bên ngoài.

Bọn họ nói chuyện với nhau qua chat webcam, trên màn hình xuất hiện gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Tử Uyên, trông bộ dạng có vẻ cực kỳ khó chịu.

Giúp Long Tề một việc lớn, rồi lại thành đầu sỏ làm hấn mất tích, các vị trưởng bối chỉ nhằm vào anh, bắt anh nói ra vị trí của Long Tề.

Kết quả đương nhiên bị anh nhanh chóng lừa mất. Bọn họ tính toán cái gì, muốn moi được tin tức từ miệng Lãnh Tử Uyên, chờ thêm tám trăm năm nữa đi.

“Tìm tôi có việc gì?” Long Tề cố giả ngu, vì dù cho anh có nguy biện thể nào đi nữa cũng không qua mắt người anh em thiên tài này.

“Chú Vân muốn tìm cậu, ông ấy bị phu nhân thúc giục, muốn nhanh chóng xác định hôn sự của cậu.” Giọng nói khó chịu của Lãnh Tử Uyên truyền qua loa.

“Thay mình nói với chú ấy, cảm ơn ý tốt của chú, nhưng hôn nhân là chuyện lớn không cần chú ấy quan tâm”

“Tề, kỳ hạn 30 tuổi cậu cam kết sắp đến rồi, không phải cậu muốn đổi ý chứ?”

“Chắc là không, mình sẽ kết hôn, nhưng cô dâu tuyệt đối sẽ không do người khác tìm, mình đã chọn được một ứng cử viên rất hài lòng, vô cùng hài lòng.” Giọng điệu của anh vô cùng nhẹ nhàng.

“Là ai?” Trong lòng Lãnh Tử Uyên có linh cảm chẳng lành, ngày đó anh đáng lẽ cũng không nên vội đồng ý với anh.

“Đồng” Lúc nói ra cái tên này, vẻ mặt anh vô cùng dịu dàng.

“Lý Anh Đồng?” Người anh em này điên rồi, trong lòng Lãnh Tử Uyên chỉ có ý nghĩ như vậy.

“Không, là Đồng của tôi. Lý Anh Đồng chính là cô ấy. Hai người đó là một, mặc dù cô ấy không muốn thừa nhận, nhưng tôi khẳng định, hơn nữa tôi còn có chứng cứ, nhưng cô ấy vẫn muốn chơi đùa nên tôi không thể làm gì khác là hòa cùng”

Anh bắt đầu dĩ nhiên vai, ý nói là mình cũng không thật sự tự nguyện.

Nhưng trên thực tế, trò chơi này cũng khiến anh thích thú, không biết cô định lừa gạt anh bao lâu? Mấy ngày trước, anh lại nhận được một báo cáo của thuộc hạ, trong đó càng thể hiện cận kề cuộc sống từ lúc Lý Anh Đồng sinh ra, đồng thời cũng cho anh biết một bí mật rất lớn.

“Tề, hãy nhớ thân phận của mình, ngàn vạn lần đừng kích động, kể cả cô ấy thực sự là Đồng, cậu cũng nên suy nghĩ cho kỹ càng”

“Tôi đã kích động, kể từ lúc biết cô ấy là Đồng, tôi đã quyết định...”

Đột nhiên tiếng sứ vỡ cắt ngang cuộc nói chuyện, Long Tề quay đầu lại, nhìn thấy một sắc mặt tái nhợt bên khe cửa.

Cặp mắt đẹp kia tròn tròn nhìn anh vẻ kinh sợ, không kịp chờ anh phản ứng, cô đã quay đầu co cẳng chạy mất, vẻ mặt hoảng hốt như đang bị quái vật đuổi theo sau.

“Đừng” Không để ý Lãnh Tử Uyên còn đang nói chuyện, anh đứng dậy lao ra cửa, đuổi theo cô.

Anh ấy biết rồi!

Trong phút chốc, đầu óc cô trở nên rối loạn không nghĩ được gì nữa, chỉ muốn lập tức biến mất khỏi thế giới này, không để cho bất kỳ ai bắt được.

Anh đã biết! Trong lòng cô chỉ còn duy nhất ý nghĩ này, cô cứ không ngừng chạy về phía trước, muốn vứt bỏ lại mọi thứ đằng sau.

Anh biết rồi... Biết cô chính là Đỗ Lượng Đồng rồi.

9. Chương 9

“Đứng lại” Anh đứng ở cuối hành lang gọi cô, giọng nói mạnh mẽ như ma chú khiến cô chết đứng tại chỗ, cô không quay đầu lại, hít sâu vài cái bình ổn nhịp tim đang nhảy loạn.

Cô không muốn tiếp tục chạy trốn nữa, càng như vậy càng chứng tỏ cô đang chột dạ, vô cùng nhếch nhác.

“Vừa rồi, em đã nghe thấy những gì anh nói rồi sao?” Long Tề nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, không loanh quanh hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tôi chẳng nghe thấy gì cả” Cô bảo thủ với câu trả lời của mình, làm ra vẻ rất bình tĩnh, nhưng tim cô vẫn đang đập thình thình như trống, mỗi nhịp đều khiến cô đình tai nhức óc.

“Anh còn đang sợ em nói đã nghe thấy hết” Anh khẽ cười hai tiếng “Nếu em là Lý Anh Đồng, vừa rồi nghe anh nói với Uyên như vậy lẽ ra phải tức giận, hơn nữa sẽ tìm anh lý luận, nhưng em lại chột dạ, chứng tỏ em không phải là Lý Anh Đồng”

Sự suy đoán của anh khiến trái tim cô lạnh cứng, đúng vậy, cô đã phạm một sai lầm lớn, cô nên tìm anh lý luận, lý luận tại sao tự tiện xem cô như một người khác, nhưng cô lại không làm thế.

“Lý Anh Đồng đã sớm chết rồi, tám năm trước cô ấy đã bỏ mạng trong vụ bắt cóc tổng tiền, cho nên đứng trước mặt anh bây giờ không thể nào là Lý Anh Đồng được”

Đây chính là tài liệu bí mật cuối cùng mà anh nhận được, tám năm trước trong một vụ bắt cóc, con tin Lý Anh Đồng mới 15 tuổi đã bị giết, vợ chồng Lý thị đau đớn muốn chết, người phụ trách vụ án lúc đó là Hood không đành lòng nhìn họ đau khổ như vậy, cho nên vừa thu nhận cô đã để cô làm con gái họ.

Đây cũng chính là lý do tại sao lúc bắt đầu điều tra anh đã gặp sai lầm, bởi vì trong những năm qua, cô vẫn sống bằng thân phận của Lý Anh Đồng.

“Anh không có chứng cứ, đừng nguyên rửa người khác lung tung, tôi không chết, tôi vẫn còn sống lù lù ở đây.” Cô đột nhiên quay đầu lại mới phát hiện anh không biết từ lúc nào đã đi gần sát tới sau cô, làm cô giật mình, vừa định né tránh đã bị anh mạnh mẽ tóm lấy cổ tay không thể động đậy.

“Đúng vậy, em không chết, Đồng, nếu người chết là em, anh thật sự không biết sẽ phải làm gì, cũng may, người chết không phải là em”

“Tôi không phải là Đỗ Lượng Đồng, không phải”

Long Tề cũng không phản bác cách nói này, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô, trong đó cất giấu một sự thâm tình dịu dàng khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Tại sao không thừa nhận anh?” Giọng nói trầm thấp vang vọng từng câu từng chữ trong sự im lặng của hai người như găm vào lòng cô.

Lời của anh khiến trái tim đang cố giả bộ không biết gì của cô tê dại.

Anh khẳng định như vậy, câu nói kia là hỏi cô, hỏi Đỗ Lượng Đồng, muốn cô cho anh một sự công bằng, còn cô thì muốn giả vờ ngu ngốc, trái tim cũng nghẹn ngào.

“Em không dám”

Lời vừa nói ra, nước mắt cô cũng tuôn rơi, cô cũng nhìn anh, những năm qua, gương mặt anh luôn ở trong tim cô.

Cô đã từng nghĩ mình sẽ không còn gặp lại anh nữa, hình ảnh xưa cũ trong một đêm khuya thanh vắng cứ lẩn vẩn trong lòng cô, một bé gái nhỏ ngây ngốc vui vẻ chạy theo sau một cậu thanh niên cao lớn, lúc ấy cô còn nhỏ không biết mình đã có hôn ước với một người đàn ông khác.

Hình ảnh đó cũng luôn luôn ở trong lòng Long Tề, có mấy năm, tiểu cô nương kia luôn theo sau lưng anh, như keo da trâu không dứt ra được.

.....

Nhưng lúc phát hiện thì đã đến phiên anh đuổi theo cô, đã bao nhiêu năm, anh gần như đã sắp nản lòng, cô đứng đây chính là món quà lớn nhất mà ông trời ban tặng cho anh.

“Tại sao ngày đó em lại đi?” Câu hỏi này nhiều năm qua anh vẫn không thể quên được.

Đã có lần anh cho là cô bỏ trốn, vì đồng ý với cô, anh đã đi dạo một vòng trước quỷ môn quan, cô cũng thiếu chút nữa là một trong những nghi phạm hại chết anh, cho đến khi bắt được Đỗ Hạo Tùng mới từ lời khai của hắn biết được cô hoàn toàn không biết gì về chuyện thuyền sẽ nổ tung.

“Em sợ liên lụy đến anh, anh quá thương em, khiến em sợ hãi, sợ anh sẽ vì em gặp nguy hiểm, anh luôn đồng ý với mọi yêu cầu của em, mà em, cũng không phân biệt được rốt cuộc chuyện gì có thể khiến anh nguy hiểm”

“Đó là vì em còn quá nhỏ”

Mặc dù đã từng vì nổ thuyền suýt bỏ mạng, nhưng anh không hề trách cô, lỗi là ở người chú muốn lợi dụng cô, cô chỉ là quá đơn giản không hiểu được lòng người hiểm ác.

“Không, đó cũng không đơn giản là vì lúc đó em còn nhỏ, mà là chúng ta quá mức gần gũi, gần đến mức không thể được quanh chúng ta có bao nhiêu nguy hiểm, em sẽ hại chết anh, nếu tiếp tục như vậy, cuối cùng sẽ có ngày hại chết anh”

Đây là điều cô sợ nhất, cũng là việc cô không muốn thấy nhất.

Nghe xong những lời cô nói, Long Tề chợt nở một nụ cười, trong nét cười hiện lên sự đau khổ “Cô bé kia sao trong đầu lại nghĩ những chuyện phức tạp như thế, mà anh lại không đoán ra, có thể thấy, anh cũng không hiểu em như trong tưởng tượng, có phải không?”

“Xin anh đừng nói như vậy”

“Nếu không thì em bảo anh phải nói thế nào?” Anh khẽ nâng cao âm lượng, trông mắt sắc bén nhìn cô chăm chú, thấy cô cắn môi, vẻ mặt yếu ớt muốn khóc, rốt cuộc vẫn không đành lòng ôm cô vào ngực, bàn tay vuốt ve mái tóc dài mượt của cô.

“Em biết những năm qua anh nhớ em nhiều đến mức nào không? Anh nhớ em, Đồng, không ngày nào anh không nhớ em, không muốn đi tìm em, em có biết không?”

“Em thà để anh quên em, từ đầu đến cuối, em đều không phải là của anh”

“Nhưng từ đầu đến cuối anh đều không muốn tặng em cho người khác”

“Em biết thế”

“Nhưng chính em lại tránh né anh” Giọng anh khàn khàn như đang trần thuật, lại giống như đang lên án cô.

“Bởi vì em không muốn...”

“Đủ rồi, đừng nói thêm gì nữa” Anh không nói gì hôn lên môi cô, cuồng nhiệt đòi hỏi, hai cánh tay ôm cô thật chặt như muốn hòa cô vào thân thể mình.

“Ừm”

Cô khó khăn phát ra mấy tiếng, đưa tay kháng cự, trong lòng cảm giác mình như một cánh hoa mỏng manh trong chớp mắt sẽ bị anh giày xéo nát bấy.

“Tại sao muốn cự tuyệt anh?” Hơi thở anh trở nên gấp gáp, hết lần này đến lần khác không ngừng hôn cô, giống như thưởng thức ngàn vạn lần cũng không đủ.

Đỗ Lượng Đồng cũng bị lây sự cuồng nhiệt của anh, cô từ từ trở nên bất lực chống cự, một cái giác trống rỗng đói khát từ bụng cô lan ra, chiếm cứ mọi giác quan của cô.

“Ở đây có người làm... Chúng ta trở về phòng... đi” Anh không ngừng hôn khiến cô mất bao công sức mới nói hết lời.

“Nhiệm vụ này anh rất vui lòng làm theo”

Anh mỉm cười, ôm cô về phòng mình, dọc đường đi vẫn không ngừng hôn, làm cho cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô sưng phồng lên.

Mới vào, anh đã đè cô lên cửa, hung hăng mút mát đôi môi của cô, bàn tay có vẻ thô lỗ cởi quần áo trên người cô, không thể đợi thêm một phút nào nữa.

“Tề...”

Cô không nhận được rên lên một tiếng tựa như hơi sức toàn thân đều bị rút cạn, hai chân mềm nhũn như bông vải, nếu không có anh chống đỡ, cô nghi ngờ liệu mình có thể đứng được hay không.

Anh vuốt ve thân thể cô, như muốn cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của cô.

Thay vì nói họ đang thể hiện sự ham muốn, đúng hơn phải nói là họ đang cảm thụ tình yêu say đắm của nhau.

“A...”

“Tề... Tề”

Cô gọi anh, như thể đây là thời khắc duy nhất có thể nói ra chữ này, cũng là đang thúc giục sự vội vã của anh, nói cô không muốn chờ đợi nữa, muốn được anh lấp đầy.

“A...”

Cô khẽ rên lên một tiếng, còn chưa kịp thích ứng, anh đã bắt đầu chuyển động, mới đầu, cô cảm thấy hơi đau, nhưng ngay sau đó, khoái cảm lớn hơn ủa đến khiến cô hoàn toàn điên cuồng.

Cô bắt lực vận nâng mi tâm, cảm giác trong người từng đợt từng đợt khoái cảm xô tới, giống như phát hỏa, co rút mãnh liệt tựa như cô sắp chống đỡ không nổi nữa.

“Đồng...”

Đồng Lượng Đồng gần như giắt trên người anh, hoàn toàn phụ thuộc vào anh, ham muốn trong cơ thể cô cùng với khoái cảm của anh không ngừng tăng cao.

Cô cảm giác mình sắp bị anh làm hư, giờ phút này cô chỉ muốn yêu thương hết mình, không muốn nghĩ đến điều gì khác.

Sau một lúc lâu, anh chậm rãi rút ra khỏi cơ thể cô, nhất thời mất đi cái phụ thuộc, hai chân cô mềm nhũn, sắp té quỵ xuống, nhưng chỉ một giây sau đã bị anh vươn tay kéo vào ngực.

“Em không sao...” Cô yếu ớt trả lời, đôi tay vắt lên bờ vai rộng bền chắc của anh.

Cô vẫn chưa hết run rẩy, anh đột ngột cho cô quá nhiều, thân thể đến giờ vẫn có cảm giác bị xé rách, đó là dấu vết lửa nóng anh in thật sâu trong cơ thể cô.

“Xin lỗi, anh không làm sao kiềm chế được mình, sau này sẽ không như thế nữa” Anh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang yếu ớt cười của cô, khẽ hôn lên đôi mắt.

“Em không thích thế, vì em cũng muốn anh.” Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của anh “Tề, có lúc em thật ghen tị với đôi mắt anh, cái mũi anh, bất kỳ bộ phận nào trên người anh em cũng đều ghen tị, bởi vì chúng có thể luôn ở trên người anh, như hình với bóng.”

Nói xong, cô lao vào trong ngực anh, hai tay ôm chặt lấy vòng eo trắng kiện của anh, tựa như cũng muốn dính lấy anh như hình với bóng.

“Ngốc ạ, anh không cần nhiều hơn một đôi mắt, nhiều hơn một cái mũi, anh muốn em là em, tất cả những thứ trên người anh, kể cả tính mạng của anh đều không quan trọng bằng cô gái nhỏ của anh.”

Anh nhắc bóng cô, đặt lên giường, nửa quỳ trên giường như sung bái lại như thương thức gương mặt xinh đẹp cùng dáng người nóng bỏng của cô.

Cô bị ánh mắt đăm chiêu của anh làm cho thẹn thùng, giơ tay ôm chặt cổ anh, để anh nằm trên người mình, nghiêng đầu khẽ hôn lên má, vô cùng không muốn rời xa.

“Nói cho anh biết mấy năm qua em sống thế nào?”

“Em...sau khi rời khỏi Hongkong, đến Đài Loan, trên đường gặp một chị hơn chúng ta hai tuổi đang bị một người đàn ông quấy rối, lúc em định cứu chị ấy thì cảnh sát xuất hiện, lần đầu tiên giúp đỡ một người, không thành công, lại bị liên lụy phải đến đồn cảnh sát, ở đó, em gặp được cha nuôi. Khi biết em không có chỗ nào trú chân, đúng lúc con gái Lý gia lại mới mất quá đau thương, mẹ Lý ở đồn cảnh sát cứ níu lấy em, một mực nói em là con gái bà, ba Lý nhìn thấy vợ không còn lý trí, không nỡ ngăn cản, muốn em bất luận thế nào cũng phải giúp ông, cho nên em đã thành con gái Lý gia từ đó đến giờ.”

“Anh chưa từng nghĩ em sẽ đổi thân phận, lại xuất hiện trước mặt anh.” Nói xong, anh siết chặt cánh tay, ghì cô thật chắc.

“Em không cố ý lừa gạt anh, chỉ là...” Cô dường như bị bịt miệng không thể thở nổi, nhưng trong lòng cảm giác thật ngọt ngào.

“Đều đã qua rồi” Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô, không nói câu nào ôm lấy cô, dường như cho đến tận giây phút này, anh vẫn không thể tin nổi là cô bé của anh đang ở sống sờ sờ, ở trong ngực anh...

.....

Nghe đồn Long Tề đến Châu Âu, gần như đám danh gia quyền quý các nước đều ra sức mời anh, hi vọng có cơ hội tạo lập quan hệ với Hắc Môn, sau này có thể dễ bề làm việc.

Nhưng anh căn bản không đồng ý bất kỳ lời mời nào, mấy ngày nay chỉ muốn ở bên cạnh Đỗ Lượng Đồng, như thể chỉ cần có cô, đến ăn ngủ cũng có thể bớt đi.

“Từ chối đi, tôi không muốn đi”

Long Tề xem qua thiệp mời thuộc hạ đưa tới, tiện tay ném lên bàn “Tin tức của mấy kẻ này cũng thật nhanh nhạy, xem ra hành tung của tôi vẫn chưa được giấu kỹ”

Anh biết kể cả Lãnh Tử Uyên không nói ra, tin tức anh đến đây sớm muộn cũng bị truyền đi, nhưng bây giờ anh cũng không có tâm tình đi làm bất cứ chuyện gì.

Kiểm Lăng gật đầu nhận lệnh, cầm thiệp mời quay người đi ra, trước khi ra khỏi cửa gặp phải Đỗ Lượng Đồng đang muốn đi vào, hai người gật đầu, không nói câu gì đi lướt qua nhau.

Cô không cần hỏi cũng biết Long Tề vừa từ chối một lời hẹn gặp, đây cũng không phải là chuyện đáng ngại cho lắm, nhưng thấy anh chậm chạp không muốn quyết định trở về Hongkong, lại không muốn làm bất cứ việc gì, với thân phận của mình không cho phép anh tùy hứng lâu như vậy.

“Đến đây đi” Vừa thấy cô, vẻ mặt anh lập tức trở nên dịu dàng, anh mở rộng cánh tay về phía cô, ý bảo cô ngồi vào lòng mình.

Cô nghe lời chui vào lòng anh, vành tai chạm vào tóc mai của anh, nhẹ nhàng cười “Lần này, lại có đại nhân vật nào muốn gặp anh thế?”

“Anh không nhớ rõ, việc này có gì quan trọng?” Anh hôn lên khuôn mặt cô, không chút để ý trả lời.

“Tại sao anh không đồng ý? Chẳng lẽ, anh vẫn sợ em chạy mất à?” Hỏi xong, cô ngược mắt nhìn anh, phát hiện thái độ của anh giống như cô đã suy đoán, anh không muốn rời cô nửa bước. “Anh cứ đi đi. Anh thấy đấy, em sẽ ngoan ngoãn ở đây, sẽ không biến mất”

Anh cong môi để lộ một nụ cười, vẻ mặt không tin tưởng như muốn nói “Em có tiền lệ, đừng mơ tưởng anh sẽ tin tưởng em”

Đỗ Lượng Đồng nhìn biểu hiện của anh, trong lòng không khỏi bức mình, nhưng vì sự chỉ trích của anh cô không thể phản bác cho nên không nói được gì.

Long Tề thấy vẻ mặt buồn bức tức giận đáng yêu của cô, không nịn được vươn tay ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc mềm mại “Anh sẽ không làm chậm trễ chính sự, em cứ yên tâm”

Cho dù chính miệng anh bảo đảm, cô vẫn chưa tin, đôi mắt đẹp trừng lên như một cái chuông đồng lớn, không hề chớp mắt nhìn anh chăm chú.

“Em không tin anh?” Anh nhếch mày, gõ nhẹ vào giữa trán cô.

Cô ôm cái trán bị anh làm đau, nghiêm túc nói “Em tuyệt đối không muốn làm trở ngại anh, không muốn làm chướng ngại vật của anh”

“Ngốc ạ, nếu em không ở đây mới thật sự là quấy nhiễu lớn nhất của anh” Anh bật cười không dứt, bàn tay vuốt ve mái tóc đen, đè khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xuống, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh luôn khiến cô ý loạn tình mê, nhưng trong lòng Đỗ Lượng Đồng luôn có một vương mắc không sao quên được, cô xoay lại ôm lấy anh, hôn đáp lại, nụ hôn nóng bỏng của hai người càng sâu hơn.

Rất lâu sau, anh mới lưu luyến buông cô ra “Anh rất thích cảm giác hôn em, anh nghĩ nếu không được hôn em chính là trừng phạt lớn nhất đời anh”

“Em nhớ kỹ rồi, anh coi chừng đó” Cô bướng bỉnh nói, khi anh còn muốn hôn tiếp cô cố ý né tránh không để ý đến anh, hai người vui vẻ cười đùa, tiếng cười vang xa, rất xa...

10. Chương 10

Sáng sớm hôm nay, mặt trời lên, thời tiết thật tốt, Đỗ Lượng Đồng cùng A Phúc tản bộ trên bãi cỏ, sau đó ngồi lên chiếc xích đu dưới tán cây, nhìn sắc núi trên thảo nguyên xa xa, mặc cho thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tâm trạng của cô đã lâu không bình yên như thế.

Có lẽ trong lòng đã có quyết định, cho nên mới cảm thấy nhẹ nhõm như vậy.

“Lý tiểu thư, ông chủ muốn cô mặc áo vào” Thái Ly từ trong nhà đi ra, cầm trong tay một chiếc áo khoác lông mềm mại, đưa cho Đỗ Lượng Đồng.

Cô cũng không đính chính cách gọi của Thái Ly, ngẩng đầu lên, qua cửa sổ nhìn thấy Long Tề, anh đang vừa nghe báo cáo của thuộc hạ, vừa nhìn về phía cô, cô nở một nụ cười, vẫy vẫy tay với anh.

Long Tề cũng cười lại với cô, làm động tác bảo cô mặc áo vào, kéo khóa chặt một chút tránh bị cảm lạnh.

Cô giả vờ làm mặt quỷ, như muốn kháng nghị anh quá bảo bọc, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn mặc áo khoác vào, cảm giác ấm áp hơn rất nhiều.

Thật sự kỳ lạ, anh luôn có thể sớm hơn một chút phát hiện cô cần ấm hơn, chẳng lẽ giữa bọn họ thực sự có tâm điện cảm ứng?

“Lý tiểu thư, tôi nghĩ cô nhất định rất thích ông chủ?” Thái Ly không nhịn được tò mò hỏi.

Đỗ Lượng Đồng nghe vậy quay đầu nhìn cô, ngừng lại một chút mới nói “Đúng, tôi thích anh ấy, hơn bất kỳ ai, đây là một chuyện tốt, có phải không?”

“Đương nhiên là chuyện tốt rồi” Thái Ly ra sức gật đầu.

Với câu trả lời ngắn gọn dứt khoát của Thái Ly, cô cảm thấy buồn cười “Nhưng tôi lại không cảm thấy như vậy, tôi không nên thích anh ấy, cũng như anh ấy không nên thích tôi, nếu quả thật có thể như thế, có lẽ hai chúng tôi sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.”

“Mặc dù tôi không hiểu sao Lý tiểu thư lại nói vậy, nhưng cô đúng là thích ông chủ, không phải sao?”

“Đúng, anh ấy cũng như vậy, cho nên, cần có một cách dứt bỏ, mới mong thoát khỏi chuyện này”

“Như thế rốt cuộc là có ý gì...” Thái Ly chợt im miệng, bởi vì cô nhìn thấy Đỗ Lượng Đồng đã mất hồn nhìn ra xa, không còn ý định nói chuyện với cô nữa.

Đôi mắt trong vắt của Đỗ Lượng Đồng nhìn lên dãy núi, trong lòng chỉ nghĩ đến Long Tề, đôi tay cô ôm chặt lấy thân như anh đang ôm vậy.

Bên môi cô nở một nụ cười rức rở, kiếp này không thể nào quên được... cái ôm chặt chẽ ấm áp của anh, cả dấu vết lửa nóng trên người cô, đời này kiếp này cô sẽ không quên!

.....

Nếu như, một mối tình không muốn rời xa trở nên quá sâu, thế nào cũng nên có một người dứt bỏ, mới có thể thay đổi được kết cục đau khổ.

Đây chính là kết luận Đỗ Lượng Đồng có được.

Ngay từ đầu cô đã muốn chạy thoát, cho nên, cô mới tỏ ra không quen biết anh, cũng chính vì trong lòng cô sợ hãi.

Xuống xe buýt, cô đứng ở sân bay Munich, thật vất vả mới tới được đây, cô tự nói với mình không thể quay lại nữa.

Cô không thể trở lại bên cạnh Long Tề, khiến anh vì cô mà hỏng việc.

Cô xếp vào hàng cuối, muốn mua một vé máy bay, kể cả không thể đi thẳng về Đài Loan, ít nhất cô cũng sẽ rời khỏi nước Đức, không thể bị Long Tề tìm lại.

Cô nên cảm ơn Long Tề lúc đầu giúp cô nhập cảnh thuận lợi đã lợi dụng đặc quyền làm cho cô một quyền hộ chiếu mới, đang lúc chọn hàng hàng không, chuẩn bị mua vé, hai bóng dáng cao lớn đã chặn lối đi của cô, cô ngược mắt lên, là hai anh em họ Kiếm.

Cô cứ tưởng Long Tề đã yên tâm về cô, điều hai anh em họ đi rồi.

Với trình trạng trước mắt, xem ra, anh chưa làm như vậy.

“Đồng tiểu thư, ông chủ có lệnh, mời cô theo chúng tôi trở về” Đại ca Kiếm Lăng nhẹ nhàng nói.

“Tôi không muốn”

Cô quay đầu đi, lúc này lại có mấy người đàn ông nữa chặn đường đi của cô, bọn họ nghiêm chỉnh bước lên, từng đoàn bao vây lấy cô, khiến cô không còn chỗ nào để đi...

Khi cô bị đưa về dinh thự, ngay lập tức đối mặt với gương mặt xanh lét của Long Tề, anh ra lệnh cho tất cả mọi người lui ra, trong thư phòng chỉ còn lại hai người họ, một lúc lâu, bọn họ đều im lặng, anh không nói gì mà cô cũng không biết nên nói cái gì.

“Anh đã quá khinh thường em” Anh chậm chạp mở miệng, một đôi mắt tinh nhuệ dò xét cô “Anh quên là em mấy năm làm việc, tìm được vật cần tìm trong nhà, có gì khó khăn đối với em?”

“Xin lỗi, em muốn lúc này nên ra đi, nợ anh, sau này sẽ trả cho anh” Cô cúi đầu không nhìn anh, nói cô chợt dạ cũng được, cô thực sự không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén kia.

“Tại sao phải đi?” Anh đứng lên, níu lấy cổ tay cô với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhìn cô vì kinh ngạc mà đôi mắt đẹp tròn tròn “Không được đi đâu, anh không cho phép em lại rời khỏi anh lần nữa”

Đau quá. Cô cắn răng nhịn “Em nhất định phải đi, chỉ cần có em bên cạnh anh ngày nào, sớm muộn sẽ mang đến tai họa cho anh”

“Anh không sao cả, kể cả em có mang tới tai họa khiến anh phải chết, anh cũng cam lòng.”

“Đừng nói những lời vô trách nhiệm như vậy” Cô tức giận gào lên, anh lại dám đem mạng sống của mình ra mà đùa giỡn “Lần trước là do anh may mắn, nhưng lần sau có còn may mắn được nữa không... Em không biết, những chuyện như thế không ai nói chính xác được”

Cô vĩnh viễn không thể quên được.... không thể quên khi nghe tin anh chết trái tim như muốn vỡ nát, cô đau khổ, hối hận, nếu không phải cô mở miệng muốn anh ra mặt giải quyết vụ tranh cãi giữa Phong Thanh Hội và Thăng Long Hội, chú của cô cũng không có cơ hội cho nổ chiếc thuyền kia.

“Đừng nghĩ anh sẽ vì lý do buồn cười này mà buông tha em, anh không làm được” Anh nhìn cô chằm chằm, giọng nói trầm thấp gần như rên rỉ.

“Anh phải làm được, khi anh tiếp nhận vị trí chủ nhân Hắc Môn có nghĩa là anh không được phép bốc đồng”

Cô kiên định ngẩng đầu nhìn anh “Còn nữa, em không còn là một đứa trẻ ngây thơ, anh chắc chắn... vẫn còn thích em sao?”

“Anh thích”

“Đừng dụ dỗ. Em không tin”

Cô nói dối, trong lòng cô rõ hơn ai hết anh chưa từng giảm bớt tình yêu dành cho cô, lời nói dối này khiến cô chuyển ánh mắt đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt sắc bén của anh.

Long Tề không cho phép cô trốn tránh, đôi tay giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, đôi mắt đen tràn đầy triu mến “Tại sao không tin anh? Anh chưa bao giờ quên em, chưa một ngày nào ngừng nhớ về em”

“Nói dối, ngày đó ở trên giường anh không nói như vậy” Cô nắm lấy lời anh đã nói để công kích, mặc dù biết rằng cô làm vậy là rất tàn nhẫn với anh.

“Ngày đó ở trên giường anh thật sự lừa gạt em, nếu anh không nói thế, làm sao có thể dò xét em? Em thật độc ác, rõ ràng ở trước mặt anh, lại giả vờ chúng ta không có chút quan hệ nào.”

“Tề, anh đừng như vậy được không? Anh không có em, sẽ còn nhiều cô gái khác tốt hơn, Đẳng phu nhân sẽ chọn cho anh một cô gái tốt hơn em cả trăm lần, lựa chọn tốt nhất tuyệt đối không phải là em” Cô kích động nói những lời sắc bén, trong lòng cô căn bản không nghĩ sẽ tiếp nhận được những chuyện như vậy.

Cô chỉ mạnh miệng, trong lòng thì rõ ràng, mà Long Tề cũng hiểu.

“Em quên anh đã từng nói gì với em sao?”

Cô xoay tầm mắt không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của anh.

Anh không cho cô cơ hội trốn tránh, mở miệng tiếp tục nói “Anh nói rồi, em là bảo bối của anh, anh sẽ nuông chiều em cả đời, mọi nguyện vọng của em anh đều đáp ứng, hạnh phúc của em sẽ do anh mang đến, em quên sao?”

“Em...”

Trong nháy mắt, cổ họng cô nghẹn ngào, rất lâu không nói nên lời.

“Em quên thật sao?” Anh nở một nụ cười đắng chát, cảm giác mình buồn cười vô cùng “Đủ rồi, em trốn đi. Bất luận là chân trời góc biển nào, anh đã chịu đủ cảnh cứ hết lần này đến lần khác truy đuổi, còn em hết lần này đến lần khác bỏ trốn, Long Tề anh không phải là một đồ vật để em chuyển nhượng”

Nói xong, anh quay người bỏ đi, bóng lưng tuyệt tình tiết lộ cảm giác cô độc vì bị phản bội.

“Tề...”

Cô gọi nhẹ, cắn bờ môi mềm, trong khóe mắt đầy nước, dường như không thể thấy được bóng lưng của anh, cô làm tổn thương anh.

Rõ ràng cô không muốn thấy nhất là anh bị thương tổn, nhưng người làm tim anh tổn thương nhất lại chính là cô. Nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh, tim cô đau đớn, vô cùng đau...

11. Chương 11

Vì hai nhà Long – Đỗ đã có giao hảo từ mười mấy năm trước, nên từ nhỏ cô hay chạy đến nhà họ Long chơi, thậm chí trong nhà họ Long còn có phòng của cô, người hầu của nhà họ Long cũng gọi cô là Đồng tiểu thư, bởi vì cô là vợ chưa cưới của Long Tuấn, cũng vì Long Tuấn là người thừa kế chính thống nên cô cũng nghiễm nhiên trở thành nữ chủ nhân tương lai.

Sau đó, người thừa kế lại xác định là Long Tề, nhưng cô không hiểu vì được Long Tề thương yêu hay sao mà ở nhà họ Long được hưởng địa vị rất cao.

Hôm nay là sinh nhật Đẳng phu nhân, bữa tiệc không hẳn là phô trương, nhưng Đỗ Lượng Đồng rất đường Đẳng phu nhân yêu thương nên cũng được là một trong những khách mời ít ỏi, theo thói quen, buổi tối cô sẽ ở lại Long gia không về.

Bởi vì Đẳng phu nhân nói muốn nghỉ ngơi, cho nên bữa tiệc cũng giải tán sớm, mười hai giờ đêm, những người giúp việc đã dọn dẹp xong trở về nhà ngủ.

Cô một mình chạy ra khỏi phòng, hít một hơi thật sâu, nhanh chóng chạy đến hành lang hơi sáng, lên tầng, tới trước cửa phòng Long Tề, lặng lẽ mở cửa, ngó đầu vào nhìn, đã thấy anh ở trong phòng đọc sách, nghe tiếng gọi cũng hướng về phía cô.

“Tề...”

“Sao không ở phòng mình ngủ đi lại chạy đến chỗ anh?” Long Tề không kinh ngạc với sự xuất hiện của cô, để quyển sách xuống, vẫy vẫy cô lại.

“Trong phòng em tối quá, em sợ” Cô đóng cửa phòng, chạy đến bên cạnh anh ngồi xuống.

“Chẳng phải anh bảo em nói với người làm để đèn ngủ sao?”

“Em không dám, em sợ bọn họ bảo em là tiểu quỷ nhất gan, lớn thế này còn sợ tối”

“Thế em không sợ bị anh biết à?”

“Không sợ” Cô như muốn nói anh là đặc biệt, anh có biết cũng không sao.

Anh thương yêu nhìn cô, vừa trêu mếu vừa tự trách, cô trước đây không sợ gì cả, mặc dù bề ngoài dịu dàng ít nói, thật ra lên núi xuống biển cũng dám làm.

Nhưng bây giờ chỉ cần để cô trong phòng tối, cô đã cảm thấy không thở được, anh sai người đi điều tra, ngày đó cô bị nhốt trong cái hòm kín mít, cô quả thật gần như không thể thở được.

Nghĩ đến cảnh cô suýt thì mất mạng, tim anh không nhịn được co rút thật mạnh.

Lập tức loại bỏ cảm giác khó chịu đó, anh mở miệng giễu cợt: “Vậy sau này em định thế nào, nếu không có anh bên cạnh thì em sẽ ra sao?”

Cô lắc đầu: “Em không biết, nếu sau này em lấy anh Tuấn, em nhất định sẽ không dám nói với anh ấy là em mắc bệnh sợ bóng tối, em nghĩ, chắc mình sẽ phải chịu đựng khổ lắm.”

“Không phải anh đang nói cái này...” Nghe thấy cô muốn lấy người đàn ông khác, kể cả đó là anh trai của mình, tự dưng cũng khiến anh bực bội.

Cô không hiểu tại sao tự nhiên anh lại có vẻ tức giận như vậy, chẳng lẽ cô nói sai cái gì?

Long Tề dí trán lại sát cô, nhẹ nhàng xả một hơi tức giận.

“Anh thừa nhận, Đồng, anh thật sự thua rồi, không cho phép em lấy ai khác, cũng không cần phải chịu đựng như vậy, đợi anh mấy năm nữa, chờ anh củng cố thế lực của mình, đến khi đó, kể cả tất cả mọi người phản đối, kể cả anh hai chống đối, anh cũng sẽ lấy em, cả đời này, anh sẽ thực hiện những nguyện vọng của em, hạnh phúc của em, anh sẽ mang đến”

“Nếu em có rất nhiều nguyện vọng, muốn nhiều hạnh phúc thì anh làm sao?”

“Anh chấp nhận hết, ai bảo anh thích một cô gái tham lam cơ chứ?”

Nghe vậy, cô nở nụ cười rục rờ, ngọt ngào và tuyệt đẹp...

.....

Trong đêm tối, lòng cô vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng, một ngày kia, những lời anh nói cứ vang vọng bên tai, từng câu từng chữ cô đều nhớ rõ ràng.

Bất chợt, cô nhận ra trong phòng mình toàn là bóng tối, không có ánh đèn, ngay cả một tia sáng le lói cũng không có, cô bắt đầu cảm thấy khó thở, cảm giác sợ hãi như có bóng ma trong bóng tối đang bóp nghẹt cổ mình.

“Tề... Tề...”

Cô cuồn loạn kêu, vội vàng đập chăn đệm muốn xuống khỏi giường, cả người ngã ra giường, cô đỡ cổ tay bị đau, khó khăn động dậy, chỉ muốn thoát khỏi bóng tối.

“Tề, anh đang ở đâu? Em sợ lắm... Anh đang ở đâu? Anh mau tới tìm em đi!”

Trong phút chốc, cô có cảm giác mình trở lại ngày trước, tất cả sự kiên cường đều biến mất, cô chỉ muốn tìm Long Tề, yên tâm dựa vào ngực anh.

Nói đúng hơn là, chỉ ở trong lòng ngực anh cô mới có thể tìm thấy sự yên tâm.

Long Tề vừa đẩy cửa ra lập tức nhìn thấy bộ dạng sợ hãi co rúm của cô, phía sau anh là mấy thuộc hạ và người làm không hiểu có chuyện gì.

Anh cúi người ôm cô lên, đặt lên giường, nhìn thấy bộ dạng khóc khóc đầm lệ của cô, trong lòng đau nhói, không nhận được phần nộ quát: “Chết tiệt? Kẻ nào dám tắt đèn thế?”

“Đừng dọa người làm, họ không biết” Cô kéo tay anh, giọng êm ái như muốn trấn an một con sư tử tức giận.

Chỉ cần chuyện có liên quan đến cô, anh sẽ mất lý trí.

Cô thật lo lắng, nếu cô xảy ra chuyện, anh sẽ mất khống chế, có lẽ còn đưa mình vào vòng nguy hiểm, đó là chuyện cô không mong muốn xảy ra nhất.

Long Tề không muốn cơn giận của mình khiến tình huống trước mắt trở nên nghiêm trọng, anh hừ lạnh một tiếng, ra lệnh tất cả mọi người rời đi, đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, anh bật đèn bàn đầu giường, đưa tay lau nước mắt trên má cô, cử chỉ dành cho cô luôn dịu dàng, như thể chưa hề xảy ra vụ cãi vã chiều nay.

“Tề, em xin lỗi, em không cố ý nói như vậy, em nhớ tất cả những lời anh đã nói với em, tất cả đều ghi tạc trong đầu, chưa ngày nào quên”

“Anh biết ngay là em phôi trương” Anh nở nụ cười khổ, đưa tay ôm lấy cô “Cô bé ngốc này trong đầu có quá nhiều thứ, có lúc anh không biết phải làm sao với em cho phải”

“Em không trốn nữa! Tề, em muốn ở bên cạnh anh, luôn luôn đợi bên cạnh anh, có được không?” Cô chần chừ hỏi, trong lòng rất sợ niềm hạnh phúc đó sẽ không thuộc về mình.

“Em đương nhiên có thể, cô gái bé bỏng của anh, anh cầu còn không được” Thật vất vả mới tìm được cô, anh chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, một giây cũng không muốn buông ra.

Long Tề nhớ lại những lời cô nói đêm đó, nếu cô có nhiều nguyện vọng, muốn nhiều hạnh phúc, anh sẽ làm thế nào?

Điều làm anh thật sự lo lắng, không phải cô muốn quá nhiều, mà là quá ít, ít đến nỗi anh không biết nên làm cái gì, anh rõ ràng là người nắm giữ thế lực xã hội đen khổng lồ, nhưng ngay cả một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi cũng không thể cho cô.

Nghĩ đến đây, anh không nhận được ôm cô chặt hơn, sự trù mến dành cho cô chạy lên đầu, dường như sắp tràn cả ra ngoài...

Bọn họ ở Đức chừng một tháng, mỗi ngày đều như hình với bóng, không hề chia lìa.

Sau đó Long Tề đồng ý mấy lời mời gặp, nhưng anh cũng mang Đỗ Lượng Đồng đi theo.

Anh đưa cô đi Paris, đi Milan, không để ý sự phản đối của cô, mua cho cô thật nhiều thời trang hàng hiệu, trong đó có nhiều bộ váy đắt tiền, anh còn sửa vài kiểu dáng, cửa hàng bảo đảm sẽ làm trong thời gian ngắn nhất gửi về Hongkong.

Đỗ Lượng Đồng biết anh cũng chẳng muốn gặp những người đó, thực ra anh chỉ muốn đưa cô đi giải sầu, đối với họ mà nói, sở thích nhàn tản như bây giờ cũng không còn được bao lâu nữa.

Thân phận chí cao vô thượng của anh cũng đồng thời mang đến cho anh rất nhiều trách nhiệm, sớm muộn anh cũng phải về Hongkong, xử lý việc chính sự.

Ngồi trên máy may tư nhân về Hongkong, Đỗ Lượng Đồng nhìn bầu trời qua cửa sổ, từ này đến giờ, máy bay của bọn họ vẫn ở trong tầng mây, một màu trắng xóa như lạc vào sương mù.

Long Tề ngồi bên cạnh, ôm lấy cô từ phía sau, sống mũi cao cọ sát vành tai cô “Nói với anh, em đang nghĩ gì vậy?”

Cô cười, quay đầu nghiêm túc nhìn anh “Anh nói, nguyện vọng của em sẽ do anh thực hiện, có phải không?”

“Đúng, kể cả em muốn có cả một quốc gia, anh cũng nghĩ cách lấy về cho em”

“Em biết là anh có thể làm được” Cô nhẹ nhàng cười, đưa tay nắm bàn tay rất dày của anh “Nhưng điều em muốn không phải là một quốc gia vô dụng, mà muốn anh đồng ý với em một việc rất đơn giản. Nếu như, chúng ta cùng gặp nguy hiểm, em hi vọng anh sẽ buông em ra trước, anh phải sống, điều này anh nhất định phải đồng ý với em.”

“Không, anh không làm được” Anh quả quyết cự tuyệt, nghiêm nhiên không định thương lượng.

“Không được, anh nhất định phải làm được” Cô hòa tan tầm mắt của anh, không để cho anh trốn tránh, đối với cô đây là một việc rất quan trọng, so với tính mạng còn quan trọng hơn.

Ánh mắt anh xem ra có phần mất hứng “Đồng, em nói điều này là làm khó cho anh, anh không thể trở mặt nhìn em gặp nguy hiểm mà không rụt tay.”

“Em không phải muốn anh thấy em gặp nạn không ra tay, mà nếu chúng ta cùng gặp nạn, trước hết anh phải lo cho sự an nguy của mình để quay lại chăm sóc em, nếu quả thật không làm được như thế, vậy thì mời anh một mình đi trước, em không thể để cho anh vì em mà mạo hiểm với tính mạng của mình”

“Không, em nói gì anh cũng đồng ý, trừ chuyện này ra”

“Long Tề, cái tên đại nghịch bất đạo này, anh rốt cuộc có hiểu em đang nói gì không? Anh là môn chủ Hắc Môn, trách nhiệm trọng đại, anh dám đưa mình vào vòng nguy hiểm, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh. Anh nghe thấy không? Em tuyệt đối sẽ không tha thứ, đời này anh đừng mơ tưởng sẽ hôn em, ôm em nữa.” Cô gào lên bên tai anh, khiến cho thuộc hạ chú ý.

Long Tề vẫy tay bảo bọn họ lui, quay đầu ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, cười khổ “Em còn dám nói anh là người đứng đầu môn phái sao, trước mặt thuộc hạ bảo anh ngu ngốc, không sợ làm mất uy nghiêm của anh?”

“So với anh vứt bỏ mạng sống của mình còn tệ hơn”. Giọng cô buồn bực.

“Anh không sợ mất mạng, chỉ sợ mất em”

Anh nói thật, vừa nói xong đã thấy cô tròn tròn đôi mắt đẹp, bộ dạng muốn nổi giận, không biết phải làm sao chỉ biết thở dài cười: “Được, anh đồng ý với em, sẽ giữ thật tốt cái mạng nhỏ của mình, chỉ có điều, em cũng phải đồng ý với anh, tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh, được không?”

Cô chần chờ hai giây, rốt cuộc gật đầu “Được, em biết rồi”

Có được lời khẳng định của cô, Long Tề cười ôm cô vào lòng, anh cũng không phải không để ý đến sự chần chừ của cô, nhưng anh không quan tâm, bởi vì anh hiểu rõ mình sẽ trông chừng cô thật kỹ.

Anh sẽ không buông tay, bất luận anh đồng ý với cô cái gì, mãi cho đến thiên trường địa cửu, anh cũng sẽ không dễ dàng buông tay cô ra.

12. Chương 12

Khi Long Tề trở lại Hongkong, các anh em Hắc Môn cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bọn họ cũng nghe nói anh ở Châu Âu vẫn điều hành hoạt động, nhưng vẫn không có tin tức anh muốn trở về nước, khiến người lo lắng rằng anh không muốn quay lại.

So với Long Tề được chờ đợi, Đỗ Lượng Đồng cảm thấy cô không được mọi người thực sự hoan nghênh, thái độ của những người phụ nữ còn đỡ, nhưng cô cảm giác những người đàn ông rất bài xích, thậm chí đầy địch ý với cô.

Cô biết nguyên nhân phòng bị của bọn họ, bởi vì lực ảnh hưởng của cô tới Long Tề quá lớn, mà Long Tề là thủ lĩnh của họ, cô giống như nhọc điểm trí mạng.

Sau khi trở về Hongkong, cô gặp vài người quen, đều là những thủ lĩnh của “Phong Thanh hội” trước kia, cả người giúp việc đã chăm sóc cô lớn lên.

Chín năm trước, vì muốn đuổi tận giết tuyệt chú của cô là Đỗ Hạo Tùng mà Phong Thanh hội đã bị Hắc môn tiêu diệt hoàn toàn.

Nhưng cô cũng không để trong lòng, ít nhất Long Tề đều sắp xếp rất tốt cho các thành viên của Phong Thanh hội, đối với cô thế là đủ rồi.

Buổi chiều, Long Tề đưa cô đi gặp Đàng phu nhân, từ nhỏ đã xem cô như con gái, Đàng phu nhân thấy cô bình an vô sự cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bảo cô cứ ở lại đây, đừng nghĩ ngợi nhiều.

Trở lại tòa nhà, Long Tề được người làm thông báo Uyên thiếu vừa về, đang ở trong thư phòng đợi anh, Long Tề đưa cô lên lầu, vào thư phòng.

Vừa nhìn thấy thái độ của Lãnh Tử Uyên, Long Tề đã biết anh có việc phải làm, anh quay ra nói với Đỗ Lượng Đồng: “Đồng, em xuống trước đi, anh có chuyện muốn nói với Uyên”

Cô gật đầu một cái, không có ý kiến gì “Không sao, em muốn gọi điện cho cha nuôi, nói với ông ấy bây giờ em đang ở Hongkong”

“Em đi đi” Long Tề nhìn cô đi xong đóng cửa thư phòng lại “Uyen, nói đi. Rốt cuộc có chuyện gì gấp mà sắc mặt cậu nặng nề như thế?”

Lãnh Tử Uyên cười hừ một tiếng “Những lời mình có với cậu không có tác dụng gì à? Mình đã nhắc nhở cậu chú ý thân phận của mình, không phải trò đùa, những lời này cậu có nghe lọt không đấy?”

.....

Trải qua cả buổi chiều nói chuyện, gần tối Lãnh Tử Uyên mới rời đi, sau khi cưới, anh chuyển ra khỏi đại trạch, thật ra cũng không đi đâu xa, cũng ở cùng trên một ngọn núi.

Từ nhỏ, Đỗ Lượng Đồng vẫn cảm thấy Lãnh Tử Uyên đẹp trai như vậy, lại thông minh tuyệt đỉnh khiến người ta hơi sợ, nhưng Long Tề cần một người bên cạnh như anh.

“Chú Hai nghe tin về em, định về Hongkong một chuyến, ông ấy muốn gặp em” Long Tề gối tay nằm trên giường, một tay vòng qua eo Đỗ Lượng Đồng.

“Cái này chẳng lẽ là “mua bán không thành tại nhân nghĩa” sao?” Cô cười hì hì một tiếng rồi trở nên im lặng.

“Em xem mình là hàng hóa à? Ngốc ạ”

“Vốn là thế, nếu hôn nhân là một vụ mua bán, em và anh Tuấn là một đôi giao dịch không thành công, không biết anh Tuấn mấy năm nay sống thế nào?”

“Anh ấy kết hôn với Mục Nhân Kháp, sinh một trai một gái, thành một ông chồng chuẩn mực”

“Nghe qua thật không giống cách làm của anh Tuấn, chẳng phải anh nói ai lấy anh ấy cũng bó tay, chỉ có thể tùy ý Long nhị gia ung dung tự tại sao?” Thật khiến người ta không tin nổi.

“Không sai” Anh gật đầu, đưa tay vuốt mái tóc dài trên vai cô.

“Em thật sự muốn gặp lại anh Tuấn rồi” Cô mím môi cười một tiếng, vùi mặt vào cổ anh “Chiều nay, anh và Uyên thiếu nói chuyện gì vậy?”

“Mấy chuyện vặt vãi ấy mà” Anh trả lời hời hợt, hôn nhẹ lên môi cô.

Anh không muốn nói với cô chuyện anh nói chiều nay, Uyên nói lần này anh đi Châu Âu, bởi vì quá khinh thường đã chọc đến nhiều kẻ thù khiến bọn chúng rục rịch lúc nào cũng có thể hành động.

Mà nguyên nhân anh khinh thường, đương nhiên có liên quan đến cô.

“Chuyện vặt gì? Không thể tiết lộ một chút với em sao?” Cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, cảm giác anh đang giấu giếm cô gì đó.

Anh cười không nói gì, bàn tay tà nịnh ôm trọn bộ ngực no đủ của cô, cô cũng không mặc nội y, chiếc áo mỏng manh lập tức khiến cho những dây thần kinh nhạy cảm ở đầu vú của cô trở nên cứng rắn, anh dùng hai ngón tay kẹp đùa đầu nhũ hoa nhỏ mềm, dùng ánh mắt tinh táo xem xét kỹ lưỡng phản ứng mê loạn của cô.

“Anh đang trốn tránh câu hỏi của em...” Cô rên nhẹ một tiếng, thân thể hơi run rẩy. Một cánh tay khác của anh từ sống lưng cô từ từ trượt xuống khe hông, đầu ngón tay đặt ở chỗ ấm muội, tới tới lui lui đùa cợt.

“Anh có sao?”

Anh tà khí nhíu mày, lật người phủ lên cô, lột quần lót của cô ra, dự tính vỗ về chơi đùa chỗ kín nhạy cảm của cô, chỉ chốc lát, ái dịch trơn trượt đã nhuộm đầy tay anh.

“Đừng..” Cô lắc đầu, không thích anh đùa chơi cô như vậy, nhưng thân thể cô lại cảm thấy thật thích thú, ngón tay anh như ngưng tụ mật ngọt khoái cảm của cả thế giới, đừng đợt truyền nhiễm vào cơ thể cô.

“Đừng?” Anh bỗng nhiên rút tay về, xấu xa nhìn cô.

Cô kinh hô một tiếng, đáy lòng cảm thấy thật sự không muốn, cô tròn tròn mắt đẹp chứng ba giây, đau khổ vì không được giải phóng dục vọng, cuối cùng không biết làm sao đành đầu hàng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Em muốn...”

“Cô bé ngoan” Anh cười khen một tiếng, cúi đầu hôn cô, kéo cô vào vòng xoáy dục vọng, ột một khoảng thời gian sung sướng, không nhớ đến vừa rồi rốt cuộc đã hỏi anh điều gì...

.....

Bởi vì biết Đỗ Lượng Đồng không bỏ được A Phúc, cho nên lúc rời khỏi nước Đức, nhân vật quan trọng Long Tề cũng mang A Phúc về Hongkong, khi thấy nó xuất hiện trước mặt, cô thực sự quá vui mừng.

Mà niềm vui lớn nhất là ‘bạn gái’ Đức của A Phúc đã mang thai, một tháng nữa sẽ sinh, đến lúc đó, cô sẽ có một đồng “tiểu A Phúc”, điều này khiến ột người thích động vật nhỏ như cô thật vui mừng.

Sáng sớm, cô dẫn theo A Phúc ra sân tản bộ, nó vẫn chưa thích ứng với khí trời nóng bức ở Hongkong, cho nên mặc dù rất thích đi dạo, nhưng ở trong phòng điều hòa còn làm nó thích hơn.

Lãnh Tử Uyên kết thúc việc thương lượng với Long Tề, xác định lại Hắc Môn ở Mỹ đang triển khai công việc, đang định rời đi thì Đỗ Lượng Đồng gọi.

“Uyên thiếu, xin dừng bước”

“Có chuyện gì sao?” Lãnh Tử Uyên ngoái đầu nhìn lại, bên môi nở một nụ cười nhạt nhẽo.

“Đừng tỏ ra căm thù tôi như vậy, tôi biết, các anh cũng đề phòng tôi, các anh sợ chuyện 9 năm trước sẽ tái diễn lần nữa, có phải không?”

“Phòng có ích lợi gì? Cô là bảo bối của Tề, hẳn tình nguyện vì cô làm bất cứ chuyện gì” Lãnh Tử Uyên hỉ mũi coi thường cô.

“Cho nên, tôi có chuyện muốn nhờ anh, xin anh hãy đồng ý với tôi” Cô nhìn thấy ánh mắt vô cùng nghiêm túc của anh, vội vàng thỉnh cầu.

“Cô cứ nói đi, nghe xong tôi sẽ suy nghĩ xem có nên đồng ý với cô không?” Anh cũng không phải là Long Tề cô nói gì liền nghe đấy.

“Nếu Tề vì tôi mà dính vào chuyện nguy hiểm, xin anh hãy cố gắng hết sức đừng để anh ấy gặp nguy hiểm, có được không?” Cô quay đầu nhìn anh, chờ nghe câu trả lời.

Cô biết Long Tề có một số việc giấu giếm không nói với cô, cô nghĩ Lãnh Tử Uyên nhất định cũng sẽ không nói cho cô biết, đây là việc duy nhất cô có thể làm trước mắt.

Lãnh Tử Uyên cũng không trả lời trực tiếp cô mà mím môi cười “Cô đã trưởng thành rồi, Đồng, không còn là cô gái trẻ người non dạ năm đó nữa”

“Điều này không liên quan đến việc tôi đã lớn hay chưa, tôi chỉ không muốn hại Tề, nếu lúc 15 tuổi tôi không bị bắt cóc, có lẽ tôi và anh ấy cũng sẽ không có tình nghĩa sâu sắc như vậy. Anh ấy sẽ còn tiếp tục xem tôi như keo da trâu, lúc có bạn gái sẽ bỏ rơi tôi.”

“Cô cho là bên cạnh Tề khi đó không có phụ nữ sao?” Anh nhú mày “Suy nghĩ của cô thật đơn giản, nhưng không phải như thế, mặc dù mồm cậu ấy luôn lảm nhảm cô phiền toái khiến người ta thấy ghét nhưng cậu ấy chỉ ột người dính vào mình, kể cả không xảy ra vụ bắt cóc đó, tình cảm giữa hai người cũng không phải tầm thường.”

Nghe vậy, cô cười ngọt ngào, như thể vừa được nghe một bí mật to lớn, Tề thật sự thương yêu cô, càng ngày cô càng chắc chắn điều này, nhưng càng ngày cô cũng càng lo lắng anh sẽ vì cô mà gặp bất trắc.

“Cho nên, anh sẽ đồng ý với yêu cầu của tôi sao?”

“Không” Anh cự tuyệt.

“Tại sao?” Cô ngạc nhiên tròn tròn mắt, không hiểu vì sao anh lại từ chối cô.

“Nếu Tề gặp bất kỳ nguy hiểm nào, tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu ấy, nhưng không phải vì thỉnh cầu của cô, mà vì cậu ấy là người anh em của tôi, hiểu chưa?”

“Hiểu” Cô cười gật đầu, hoàn toàn không để ý thỉnh cầu của mình bị anh cự tuyệt, bởi vì cô biết bất luận thế nào, Lãnh Tử Uyên cũng sẽ giữ được Long Tề.

Khi cô không có bên cạnh anh, biết điều này sẽ khiến cô yên tâm rất nhiều...

Lần trước nói chuyện điện thoại xong, Hood nói hôm nay muốn bay sang Hongkong gặp cô, mấy năm nay, ông vẫn luôn chăm sóc cô như phụ huynh, biết cô rất cuộc tìm được nơi chốn tốt, ông cũng cảm thấy yên tâm.

Nhưng hôm nay là hội nghị mỗi tháng một lần của Hắc Môn, ba tầng cấp trên quản lý hoạt động của Hắc Môn cũng từ các nơi khác về, thân là Môn chủ, Long Tề không thể vắng mặt.

Gần trưa, Đỗ Lượng Đồng đã mặc xong quần áo chuẩn bị ra ngoài, cô mặc một chiếc quần jean ôm sát, cùng một chiếc áo vải đặc phong cách phương Đông, phong cách ăn mặc của cô đã khác lúc bé, trước kia cô như một đứa con nít TQ, bị trang điểm xinh đẹp đáng yêu, nhưng mấy năm nay cô lấy sự giản dị, nhẹ nhàng làm phong cách chính.

Long Tề không để ý mấy đến sự thay đổi nhỏ này của cô, anh thích độc chiếm vẻ đẹp của cô, cô không thích ăn mặc ngược lại ý muốn của anh.

“Thật xin lỗi, lẽ ra anh phải đưa em đi, nhưng hiện giờ lại không đi được, cho anh gửi lời hỏi thăm Hồ tiên sinh” Anh hất mái tóc dài của cô ra sau lưng, để lộ nguyên một gương mặt trắng nõn.

“Cha nuôi sẽ không để ý, ông chỉ là muốn ăn một bữa cơm với em, nếu anh rảnh thì đến, không thì cũng không phải miễn cưỡng đâu” Cô cười với anh, đặt tay thon lên mu bàn tay anh.

“Được, chờ anh xử lý mọi chuyện xong sẽ đi đón em” Anh cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, chợt nghĩ đến một chuyện “À phải, ở Đức báo về bạn gái A Phúc có thể hai ngày tới sẽ sinh, em muốn đặt tên gì ấy chú chó con?”

“Ừ... Nhìn thể hình A Phúc lớn như vậy, bạn gái nó nhất định cũng có thể tích tương đối, bọn chúng nhất định sẽ có không ít con trai con gái”

“Anh cũng nghĩ vậy”

“Vậy... Nếu sinh bốn con, thì gọi theo thứ tự Trung Hiếu Nhân Ái đi”

“Cách này dễ bắt chước”. Anh nhéo mũi cô “Nếu không dừng lại ở 4 thì sao?”

“Kế tiếp có thể là gì? Dĩ nhiên là..”

“Tín Nghĩa Hòa Bình?” Anh thuận lời nói tiếp.

“Đúng rồi! Anh thật thông minh” Cô nhào vào ngực anh, giả bộ kiêu ngạo.

“Không dám nhận, may là em không ghét” Anh biết cô đang nói đùa, cười ha ha ôm lấy cô “Chơi vui vẻ nhé, anh sẽ nghĩ đến em”

Cô buông anh ra, ngẩng đầu hôn lên chiếc cằm cương nghị của anh “Em biết rồi, em đi nhé”

“Ừ” Anh gạt đầu, buông tay cô ra, nhìn cô ra cửa, xoay người đi vào xử lý công việc.

“Tề” Cô chợt ngoái đầu lại nhìn lại gọi anh một tiếng.

“Chuyện gì?” Anh quay đầu nhìn cô, nhích mày.

“Em thích anh, hơn bất kỳ ai trên thế giới này” Cô mỉm cười, nói với anh bằng giọng vô cùng ngọt ngào.

“Anh biết rồi” Anh cười với cô, nhìn vẻ mặt của cô như người đàn ông kiêu ngạo nhất thế giới.

Trước khi đi, cô lại nhìn anh thêm một cái.

Nhìn bóng lưng cô, Long Tề vẫn giữ nụ cười như cũ, một cảm giác không thoải mái dâng lên trong đầu, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Anh cười thờ dãi, cảm giác mình lo lắng quá nhiều.

.....

Nửa tiếng trước khi cuộc họp bắt đầu, Lãnh Tử Uyên xuất hiện không hề báo trước, vừa vào cửa đã hỏi: “Tề, Đồng đang ở đâu?”

“Cô ấy ra ngoài, cậu có chuyện muốn tìm cô ấy à?” Long Tề vừa định ra cửa đã nghe thấy Uyên muốn tìm Đồng, lòng đầy kinh ngạc.

“Mình có chuyện muốn hỏi cô ấy, không biết cô ấy hiểu chuyện đó đến đâu”

“Chuyện gì?”

“Chín năm trước, người cảnh sát già chưa chấp cô ấy gọi là Hood, có phải không?”

Long Tề cười gạt đầu “Đúng, có vấn đề gì à?”

“Ngày đó nghe cậu nhắc tới cái tên này, mình cảm thấy rất quen tai, cho nên phái người điều tra. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hood là địch chứ không phải là bạn của chúng ta.

“Uyen, nói rõ ràng đi” Sắc mặt Long Tề phút chốc trở nên nặng nề.

“Mấy năm nay, Dương Thiên vẫn luôn hoài nghi có người trong giới cảnh sát Đài Loan đang vụn vẹn hành một lực lượng, muốn đối nghịch với chúng ta, hẳn đã đặc biệt công phu đi điều tra, phát hiện ra kẻ đứng đằng sau chỉ huy chính là Hood, chín năm trước, cũng là mấy tháng trước khi Đồng rời đi, đệ tử đắc

ý một tay Hood đào tạo lên vào tổ chức của chúng ta, muốn điều tra bản đồ thế lực của Hắc Môn, bị thuộc hạ của chúng ta giáo huấn một trận, sau đó người anh em xã hội đen Đài Loan Thế Tuyên đã thay chúng ta giải quyết hết, món nợ này, Hood tính lên đầu chúng ta.”

“Ý cậu là, ông ta thu lưu Đồng cũng không phải là tình cờ sao?”

“Theo tình huống đó mà suy đoán, tất cả tuyệt đối đều không phải là tình cờ”

“Chết tiệt” Long Tề khẽ nguyên rửa, bước dài ra bên ngoài “Uyen, đi theo tôi, có gì chờ lên xe nói tiếp”

“Đã xảy ra chuyện gì à?” Lãnh Tử Uyên ngửi thấy mùi khác thường.

“Có thể là như vậy, lúc này, Đồng chắc đang ăn cơm với ông ta, nếu ông ta thực sự nhằm vào chúng ta, Đồng sẽ gặp nguy hiểm.”

Long Tề vừa đi ra ngoài vừa triệu tập thuộc hạ, nhanh chóng nói vài câu, Lãnh Tử Uyên đồng thời gọi điện đến tổng bộ, thông báo hủy bỏ cuộc họp hôm nay, sẽ tổ chức lại vào ngày khác, bởi vì họ có chuyện quan trọng hơn, gấp hơn cần xử lý.

13. Chương 13

Lên xe, Long Tề lập tức gọi điện cho Đỗ Lượng Đồng, chuông reo mấy hồi mà vẫn không có ai nghe, tìm anh gần như co rút.

Rốt cuộc, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mềm mại của cô, anh thở phào nhẹ nhõm, cảm tạ trời cao nhân từ.

“Tề, không phải anh đang họp sao?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô “Đồng, em đang ở đâu, anh đến đón em”

“Em đang ở trên thuyền của bạn cha, cha nuôi muốn ra biển, nhưng ông ấy vừa nói quên mua mấy thứ, nên đi rồi, cho nên, em giờ vẫn ở bến tàu”

“Đồng, lập tức xuống thuyền, nhanh lên” Anh vội vàng quát “Uyen, cô ấy ở bến tàu, giục tài xế tăng tốc, bất luận thế nào cũng phải đến bến tàu thật nhanh.

“Tề, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của cô đầy nghi ngờ, qua điện thoại cô dường như có thể nghe được tiếng phanh gấp rề đường của xe tốc độ nhanh.

“Em đừng hỏi, xuống thuyền trước đi” Anh ổn định hơi thở, hi vọng những suy nghĩ trong lòng sẽ không thành sự thật, sau khi Hood lên thuyền, có nghĩa là con thuyền kia có vấn đề.

“Được rồi. Em nghe anh...”

Cô còn chưa nói hết, điện thoại đã bị cúp, đầu dây bên kia đột nhiên im lặng làm Long Tề khẽ nguyên rửa một tiếng, lần nữa ấn lại phím call, lần này, điện thoại đổ chuông mười mấy lần không có người nghe.

“Chết tiệt” Anh bỏ điện thoại xuống, hận không thể mọc cánh bay đến bên cạnh cô.

“Tề, mình đã gọi điện thông báo cho anh em gần đó chạy đến bến tàu, có lẽ họ đã đến trước chúng ta đón được Đồng ra, cậu hãy yên tâm đi” Lãnh Tử Uyên nói.

“Trong lòng mình có một linh cảm rất tệ, hôm nay lẽ ra mình không nên để cô ấy ra ngoài một mình” Trong giọng nói của anh đầy tự trách.

Xe phi như bão gió, nhưng vẫn không nhanh bằng trái tim như chấp cánh của anh, vậy mà, ngay khi cách bến tàu chỉ trong gang tấc, một tiếng nổ lớn vang lên, ngay cả xe của họ cũng cảm nhận được chấn động cực lớn này.

Tiếp đó, lọt vào tầm mắt bọn họ là ngọn lửa khói dày đặc bùng lên tận trời.

Trong nháy mắt, Long Tề cảm thấy tim mình sắp vỡ vụn, không đợi xe dừng lại, anh đã mở cửa xe muốn nhảy xuống, cuối cùng, Lãnh Tử Uyên ngăn anh lại, ra lệnh cho tài xế dừng xe rồi mới để anh mở cửa.

“Đồng... Đồng...”

Anh gọi tên cô, cuồng loạn chạy về phía thân thuyền đang bùng cháy, trong lòng Lãnh Tử Uyên thầm kêu lên không ổn, vội vã kéo anh lại.

“Tề, cậu tỉnh táo một chút, đừng nên kích động”

“Buông tôi ra, Uyên, cô ấy vẫn ở trên thuyền, tôi muốn cứu cô ấy, tôi nhất định phải cứu cô ấy”

“Cậu có thể đi cứu cô ấy, nhưng phải chờ bọn họ dập tắt lửa đã” Lúc này, những huynh đệ khác cũng đã chạy tới hiện trường, bọn họ mang bình cứu hỏa trên bến tàu ra sức phun lên thân thuyền.

“Tôi ra lệnh cho cậu buông tôi ra, lập tức buông tôi ra” Long Tề không muốn chờ đợi, anh giơ tay muốn thoát khỏi Lãnh Tử Uyên, lại bị hấn mạnh mẽ ngăn lại, hai người sức lực ngang nhau không ngừng giằng co.

“Xin lỗi, mình được hội trưởng lão và cha cậu cho quyền, vào lúc cần thiết có thể tự quyết định, phản đối mệnh lệnh của cậu, nhất là vào lúc sinh mạng cậu bị uy hiếp” Sắc mặt Lãnh Tử Uyên vô cùng bình tĩnh, việc công việc tư lạnh lùng rõ ràng.

Anh nắm lấy cổ áo Lãnh Tử Uyên, hung ác nói “Uyên, đừng ép tôi phải hận cậu, để tôi đi đi, Đồng vẫn còn ở trên thuyền”

“Cậu hận đi! Mình không quan tâm, dù sao mình chỉ cần đạt được mục đích là giữ tính mạng của cậu thôi.”

Đúng lúc này, trên thuyền lại truyền ra một tiếng nổ khác lớn hơn, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía biển lửa, trong nháy mắt, Long Tề như nhìn thấy tiếng nổ suýt chút nữa đã nuốt chửng anh chín năm trước, trái tim vỡ vụn, anh tình nguyện người đang trong biển lửa đó là mình.

Tại sao lại là cô? Trong lòng anh không ngừng kêu gào.

Đồng, cô bé anh yêu nhất trên đời... Đừng chết, ngàn lần đừng rời xa anh, anh không muốn xa em.

.....

Sau một tuần tìm kiếm, phạm vi trải rộng mấy trăm dặm trên biển, thậm chí tra hỏi từng nhà trên bờ biển, kết quả đều là thất vọng.

Tin Đỗ Lượng Đồng tử vong gần như đã được xác định.

Long Tề đứng trên bờ biển đưa mắt nhìn biển xa vạn dặm, chín năm trước, anh cũng suýt bỏ mạng trong một vụ nổ thuyền, nhưng anh không chết, mà lại đánh mất cô gái anh yêu nhất.

Suốt 9 năm mới tìm được cô, cuối cùng lại vì một vụ tương tự mà lại mất cô, lần này, khiến người ta có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể kéo gần được khoảng cách xa nhau vĩnh viễn.

“Tề, xin lỗi, các anh em cũng đã cố hết sức rồi”

“Tôi biết rồi”

“Cậu có thể hận mình, vì trong lúc nguy cấp nhất đã kéo cậu đi, không cho cậu cứu Đồng kịp thời”

“Tôi không hận cậu, là an hem không thể thấy chết mà không cứu” Ánh mắt anh nhìn Lãnh Tử Uyên cố nặn ra một nụ cười khổ sở “Tôi không thể chết được, có phải không?”

“Đúng vậy”. Trong lòng Lãnh Tử Uyên chấn động, là huynh đệ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ánh mắt tuyệt vọng của Long Tề thế này bao giờ.

“Tôi biết rồi, cậu hãy yên tâm đi! Tôi hiểu thân phận mình, biết không thể làm loạn, cô ấy ghét nhất là tôi làm loạn, nếu tôi thật sự làm việc gì ngốc nghếch, cô ấy nhất định sẽ mắng tôi là bốc đồng ngu ngốc.” Trong lòng nghĩ đến cô, ánh mắt anh trở nên ảm áp.

“Mấy năm không gặp, cá tính của Đồng hình như trở nên ghê gớm hơn” Lãnh Tử Uyên bật cười, nụ cười gượng ép nhin qua cũng biết là cố nặn ra.

“Cô ấy quả thật trở nên không dễ chọc, mồm miệng cũng xảo trá hơn, võ công cũng lạnh lẽo, hoàn toàn khác với cô bé ngoan ngoãn chín năm trước.” Nhưng anh vẫn thích em, thích đến không chịu nổi. Trong lòng Long Tề bổ sung thêm đôi câu.

“Cậu nghĩ sẽ làm gì?” Lãnh Tử Uyên hỏi thay những lời trong lòng Long Tề.

Long Tề nhìn anh “Người hiểu tôi chỉ có Lãnh Tử Uyên”. Mỉm cười, ánh mắt thâm thúy bỗng chốc trở nên tàn khốc “Tôi muốn bọn chúng phải trả giá đắt, tôi muốn chúng phải trả giá cho tất cả những tổn thương mà Đồng đã phải trải qua, với năng lực của tôi, chuyện nhỏ này, chẳng lẽ không làm được?”

Sau đó, bọn họ điều tra ra Hood và Hoắc Đăng Anh cấu kết với nhau, vụ bắt cóc kia là do bọn chúng bày ra, không cần Long Tề xuất hiện thì Hood cũng sẽ bình an vô sự.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều lừa gạt Đỗ Lượng Đồng, mà tất cả cũng chỉ nhằm đối phó với anh, chỉ có điều Hood đã quá thiếu nhẫn nại, hấn nhĩ phương pháp trả thù nhanh nhất chính là giết người phụ nữ quan trọng nhất của Long Tề, tỏ ý trừng phạt anh.

Mà tất cả sự thật này, Lãnh Tử Uyên cũng không thật rõ ràng, anh gạt đầu “Có thể, tiểu nhân tôi hoàn toàn nghe theo sự giao phó của Môn chủ”

Hai người đàn ông nhìn nhau cười, trao đổi ánh mắt tri tâm, Lãnh Tử Uyên quay đầu đi, lấy điện thoại ra giao phó công việc họ đã thống nhất, anh nghĩ, vị hôn phu trước của Đồng, cũng chính là Hắc Môn nhị gia Long Tuấn cũng muốn được tính sổ một phần.

Lãnh Tử Uyên hấn từ trước đến giờ đều nghĩ vật gì cũng có chỗ dùng, cũng là người rất tốt để huynh đệ phó thác.

Sóng biển cứ xô rồi lại dạt, gần tối, gió biển trở nên lạnh, phía chân trời màn đêm sắp buông xuống, rốt cuộc Long Tề mới rời đi, đến gần chiếc xe màu đen dừng bước, nhìn thuộc hạ mở cửa xe, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó dứt, không muốn đi.

Rốt cuộc, anh ngồi lên xe, xe rời khỏi bờ biển, anh cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

“Chú Vân, việc kết hôn đó... Làm theo ý chú đi! Tên cô ấy... Tôi không muốn biết, tôi đồng ý kết hôn với cô ấy, hôn lễ càng nhanh càng tốt, mọi thứ tôi không để ý đâu”

Suốt một tháng rông trường phạt thảm khốc, cả Đông Nam Á, thậm chí Đài Loan, Nhật Bản, mặc dù chưa đến mức gió tanh mưa máu, nhưng là một kẻ thần hồn nát thần tính, hễ là kẻ có liên quan đến Hood hay Hoắc Đăng Anh đều bị dạy dỗ, bọn họ đều là những kẻ muốn liên hiệp với Hood đối phó với người của Hắc Môn, cho đến phút cuối cùng, bọn họ mới biết suy nghĩ của mình buồn cười đến mức nào, hơn nữa còn không biết tự lượng sức.

Muốn đối phó với Hắc Môn, bất luận họ có tập hợp lực lượng khổng lồ đến đâu cũng chỉ như trứng chọi đá, bọ ngựa đấu xe.

Đang thực hiện nhiệm vụ cuối cùng, Lãnh Tử Uyên cùng Dương Thiên và Yến Dự 3 người có chút thời gian nhàn hạ, ngồi ở lầu cuối tổng bộ, vô tâm thưởng thức hương vị cà phê thuần khiết trên bàn.

Trong lòng họ đều lo lắng cho Long Tề.

Trừ nghe tiến độ công việc của họ, anh căn bản không muốn gặp bất kỳ ai, nghe người giúp việc trong đại trạch nói cả ngày anh đều ở trong phòng, không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy.

“Tề không sao chứ?” Giọng Yến Dự có vẻ bận tâm.

“Cậu nói thử xem” Lãnh Tử Uyên cười khờ nhú mày hỏi ngược lại “Mấy năm qua, nhìn cậu ấy có vẻ dạo chơi nhân gian, thờ ơ với bất kỳ oanh oanh yến yến nào, nhưng kỳ thật là vì trong lòng đã có Đồng, cậu ấy không giống cậu, chưa hề từ bỏ việc tìm kiếm Đồng”

“Nhưng lúc cậu ấy vất vả tìm được người về thì lại hoàn toàn mất đi cô ấy” Dương Thiên cũng cười khổ, cảm thấy ông trời như đang đùa giỡn.

“Cho nên, chuyện hôn lễ này cậu ấy nghiêm túc đấy chứ?” Yến Dự không nhịn được hỏi tiếp.

“Mình nghĩ trong lòng cậu ấy đã quyết định, không ai có thể ngăn cản” Lãnh Tử Uyên thở dài, đối với người an hem này anh hiểu rất rõ.

Lời vừa dứt, điện thoại của Lãnh Tử Uyên đổ chuông, ba người đàn ông ba mặt nhìn nhau, anh bắt điện thoại, trong nháy mắt, thái độ trở nên vô cùng nghiêm túc...

.....

Trên lễ đường trang nghiêm long trọng, hoa tươi được bố trí không hề dư thừa, khách khứa đều là những người quan trọng có thân cận với Hắc Môn, không phô trương như mọi người tưởng tượng, hôn lễ của môn chủ Hắc Môn đơn giản đến gần như mộc mạc.

Đây là lệnh của Long Tề, anh không cho bất cứ ai phô trương với chuyện kết hôn này, chỉ cần cử hành xong làm một bài thông báo cho những người không được mời là được.

Vậy mà, đứng trước thảm đỏ chờ đợi, cũng không phải chú rể, mặc lễ phục màu trắng, đầu cúi gằm, cô dâu không nói gì đứng trước thánh đường, đám Lãnh Tử Uyên đứng một bên, dùng ánh mắt ý bảo đám bạn chuẩn bị ra ngoài tìm chú rể, đúng lúc này Long Tề đi vào.

Anh mặc toàn thân lễ phục đen, ngay cả cà vạt cũng màu đen, giống như cuộc hội tụ trước mắt này không phải hôn lễ mà là tang lễ.

Anh không nhìn cô dâu lấy một cái, đi qua thảm đỏ, đứng cùng cô trước thánh đường, không đợi mục sư mở miệng, liền nhắc bút ký tên mình dưới tờ hôn thú.

“Long tiên sinh...” Mục sư hơi ngạc nhiên với tình huống này.

“Tất cả các lễ nghi cắt bớt, bây giờ, tôi đã ký tên, nghi thức đã kết thúc được chưa?”

“Chưa, còn cần cô dâu ký tên” Mục sư nhìn về phía cô dâu, ý bảo cô ký vào.

Cô dâu gật đầu một cái, cầm bút ký tên mình lên tờ hôn thú, Long Tề cũng không thèm để ý, lạnh nhạt nhìn về phía trước, vẻ mặt vô cùng mất kiên nhẫn.

“Được chưa?” Anh không nhịn được nữa lên tiếng thúc giục.

“Được rồi, hai người đã là vợ chồng. Long tiên sinh, anh có thể hôn cô dâu.” Mục sư cười.

“Không cần, lấy nhẫn ra” Anh lấy chiếc nhẫn trong tay Lãnh Tử Uyên, thô bạo cầm tay cô dâu, xỏ vào ngón áp út của cô.

Tay cô bị anh bóp đau quá, không nhịn được kêu lên nho nhỏ, anh nghe thấy giọng cô, thô như mài cát.

“Đeo giúp tôi” Anh nhét chiếc nhẫn nam vào tay cô, lạnh lùng ra lệnh.

Tay cô dâu hơi run, trong lòng dường như hơi căng thẳng, rốt cuộc cô đeo nhẫn lên cho anh, lập tức thấy anh lạnh lùng rút tay lại, không muốn đụng chạm với cô thêm chút nào nữa.

Anh quay đầu nở một nụ cười lạnh nhạt vô tình nói với mọi người “Tôi đã cưới cô ấy, đã xong nghĩa vụ”

Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh đi ra khỏi thảm đỏ, rời lễ đường.

Lãnh Tử Uyên thấy Long Tề không thèm quay lại đã bỏ đi, trong lòng quỳnh lên, nói khẽ với cô dâu: “Cậu ấy căn bản cũng không biết, để tôi đi nói...”

“Không cần, để cho anh ấy đi đi! Nếu anh ấy không tự nguyện, tất cả cũng không có ý nghĩa.” Giọng nói của cô dâu khàn khàn khác thường, như một bà lão 80 tuổi.

Lãnh Tử Uyên và đám bạn nhìn nhau, không hẹn mà cùng bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nghĩ thầm người trong cuộc cũng nói như vậy, bọn họ đành bó tay, im lặng xem mọi chuyện phát triển.

.....
Mặc dù là phòng của cô dâu mới, nhưng gian phòng cũng không được trang trí đặc biệt gì, hoàn toàn có thể nhận thấy chú rể không thèm để ý gì tới hôn lễ này, người làm không có mệnh lệnh của anh, không dám động đến căn phòng này.

Đèn trong phòng sáng trưng, ánh sáng vàng chiếu sáng từng chỗ trong phòng, không chỗ nào nhìn thấy bóng người, hoàn toàn như muốn lẫn tránh bóng tối.

Cô gái đứng bên cửa sổ sát đất, nhìn trăng sáng bên ngoài, trong lòng không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc Long Tề muốn cưới cô là vì cái gì?

Anh không thèm tới căn phòng này, anh cưới cô cũng chỉ vì xem cô như một chiếc bình hoa làm đồ trang trí thôi sao?

Buồn cười nhất chính là cô đã không còn xinh đẹp, sợ là không đủ tư cách để làm 1 cái bình hoa trưng bày nữa.

Cô nhẹ nhàng thở dài, đưa tay ôm lấy trán, vết thương vẫn truyền đến từng cơn đau nhói, nhưng sự đau đớn này còn kém xa nỗi đau trong lòng.

“Anh đã không quan tâm đến em, vậy anh lấy em làm gì?” Giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng vang vọng trong đêm trăng yên tĩnh, nghe vô cùng bi thương.

Vẫn là ánh trăng sáng ấy, chiếu vào phòng một tòa nhà khác, Long Tề cũng không có hứng xem trăng sáng, anh nằm sấp trên giường, bên cạnh anh bày ra một bộ váy ngắn màu trắng.

Hôm nay, những người ở Milan đã sửa lại bộ váy đưa tới, đồ được mang tới, nhưng không còn chủ nhân để mặc nó.

Tay anh vuốt ve những sợi tơ mềm nhẵn trên bộ váy, nhớ đến nguyên nhân ngày đó kiên trì muốn tạo ra bộ lễ phục này, bởi vì, Đồng mặc bộ váy này vào, sẽ trở thành cô dâu xinh đẹp nhất thế giới này.

Còn nhớ rõ khi anh ký biên lai, cô vẫn còn muốt ngăn lại, cặp mắt to đen trắng rõ ràng tròn tròn, nhìn anh chăm chăm, khi nhìn tổng số tiền cô giận dữ hai ngày không nói chuyện với anh, muốn anh thề từ sau sẽ không vì cô phung phí nữa thì mới nở nụ cười.

Một chút tiền so với bóng dáng cô mặc bộ lễ phục xinh đẹp căn bản không là cái gì, nhưng chính là cô, vĩnh viễn không muốn anh vì cô làm nhiều thứ, vì thế lại khiến anh thương tiếc.

“Đồng, em biết không? Anh đã cưới một người phụ nữ, anh thậm chí không quan tâm cô ta là ai, bởi vì đời này trừ em ra, anh không thể thích được người thứ hai, bất luận ai đối với anh cũng như nhau, em biết không? Anh rất nhớ em...”

14. Chương 14

Một tuần sau hôn lễ, công việc và nghỉ ngơi của Long Tề đã khôi phục lại bình thường như trước, nếu muốn nói anh có gì khác so với trước đây, đó chính là lạnh lùng với nhiều thứ.

Trên khuôn mặt tươi cười của anh thấy rõ sự lạnh nhạt ngàn dặm, ngay cả người thân cận như Lãnh Tử Uyên, có lúc cũng không thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Hôm nay, bọn họ nói chuyện công việc xong ở trong thư phòng đánh cờ, trong thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, khiến họ bình thường cứ vài ngày đánh một ván đã lâu lắm chưa ngồi xuống bàn cờ.

“Cậu rốt cuộc có nhìn qua cô vợ mới cưới của mình một cái không?” Lãnh Tử Uyên đặt xuống một con cờ đen, chặn nước tiến công của Long Tề, giọng nói không chút để ý.

“Không, cô ta hình dáng, đức hạnh thế nào, tôi chẳng có hứng thú” Long Tề nở một nụ cười nhạt nhẽo, lại xuống một quân cờ trắng.

“Mình cũng đoán thế, mình nghĩ cậu nhất định không nhìn qua cô ấy, thật ra dáng dấp cô ấy rất đẹp, nhất định sẽ hợp khẩu vị của cậu.”

“Cô ta có như một mụ dạ xoa thì cũng không liên quan gì đến tôi”

“Đồng đi, cậu thật sự không quan tâm mình cưới được loại phụ nữ nào sao?” Nói xong, Lãnh Tử Uyên nheo con mắt lại, cẩn thận quan sát biến hóa trên vẻ mặt anh.

“Trừ cô ấy, bất kỳ kẻ nào cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi, Uyên, nói việc chính đi, tôi không muốn tiếp tục nghe đề tài về cô ta, khiến tâm trạng không tốt”

“Thật ra, cô ấy rất đáng để giết thời gian...”

“Uyên” Giọng điệu của anh trầm xuống, đầy ý cảnh cáo.

Lãnh Tử Uyên nghe thấy giọng nói không hề thiện cảm của anh, cười nhún vai một cái “Được rồi, đây chính là cậu nói, nếu cậu không muốn tán gẫu, chúng ta không nói nữa”

“Cái này đúng rồi, giữa huynh đệ chúng ta còn nhiều đề tài hay để nói mới đúng” Long Tề mỉm cười, cực kỳ hài lòng khi kết thúc được cái đề tài không thể kiên nhẫn này.

Lãnh Tử Uyên thấy anh thở phào nhẹ nhõm cảm thấy buồn cười “Là anh khuyên cậu một câu, nếu đã kết hôn, phải có trách nhiệm với người ta, nếu không cậu sẽ hối hận không kịp đấy.”

“Tôi sẽ không, cô ta rõ ràng không yêu tôi, nhưng vẫn lấy tôi, có nghĩa là tôi có nhiều thứ cô ta cần, bất kể cô ta muốn danh muốn lợi gì, tôi đều cho, trừ tình yêu.” Nói xong, Long Tề đứng dậy “Cậu đã không thể không nhắc đến cô vợ mới của tôi, Uyên, tôi cũng không muốn nhiều lời với cậu, cậu về chăm sóc vợ đi. Tôi không muốn bị oán trách là chiếm đoạt cậu.

Trong lòng Lãnh Tử Uyên hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Long Tề hạ lệnh đuổi khách, xem ra, mấy lời vừa rồi của anh đã đập trúng chỗ đau của người anh em này.

Anh đứng lên, nhún vai một cái, không để ý bị đuổi “Được rồi! Vậy mình về trước, cậu hãy保重, nếu rảnh rồi...”

“Đừng nói nữa, tôi sẽ trở mặt đấy” Sắc mặt Long Tề trầm xuống như sắp có gió bão.

“Được, đây là cậu nói đấy nhé, mình đi trước”

Nói xong, Lãnh Tử Uyên bước ra cửa, không muốn vội vàng ép buộc anh, tại hắn không muốn nghe, đứng trách anh không nói trước.

Cậu sẽ phải hối hận, khi phát hiện sự thật, không chừng sẽ muốn bóp chết chính mình vì đã làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy.

Thôi, thời gian này cậu đã làm quá nhiều việc quái đản, để cậu bị dạy dỗ một lần cũng tốt, nếu không phải tính tình cậu trở nên xấu như vậy, nhất định sẽ phát hiện tên cô đầu ký trên tờ hôn thú chính là người cậu luôn tơ tưởng Đỗ Lượng Đồng.

.....

Một mùi thuốc thoang thoang trong không khí, trong phòng khám chữa bệnh, ngoài giọng bác sĩ không có ai mở miệng nói gì.

Đỗ Lượng Đồng nhìn bác sĩ để đồng thuốc vào khay bạc, cẩn thận xem vết thương trên trán cô, trong lòng rất căng thẳng.

Bác sĩ thấy cô như vậy gọi y tá cầm cái gương tới, đưa vào tay cô, muốn cho chính cô thấy vết thương đã phục hồi như cũ.

Cô cầm gương lên, nhìn mình trong đó, thấy vết thương màu đỏ vẫn dữ tợn trên trán cô “Bác sĩ, không thể chữa tốt hơn được sao?”

“Cô phải kiên nhẫn, tình trạng vết thương khép miệng không tệ, nên sẽ nhanh chóng tốt thôi”

“Còn vết sẹo? Bị thương nghiêm trọng như vậy, chắc là sẽ để lại sẹo?”

“Không cần lo lắng, cho dù có sẹo, cũng không quá to đâu”

“Cho nên, ý của anh là tôi chắc chắn sẽ có sẹo?”

“Cái này... đúng vậy.” Bác sĩ chần chừ một hồi lâu, rồi cuộc chạm rai gặt đầu.

“Tôi biết rồi.” Nét mặt cô thấy rõ sự thất vọng.

“Phu nhân, bây giờ kỹ thuật thẩm mỹ rất tốt, chỉ cần vết thương của cô lành, chúng ta có thể sắp xếp thời gian làm giải phẫu, đảm bảo khuôn mặt cô sẽ hoàn mỹ không tì vết như ngày trước”

Vẻ mặt cô chán nản, cúi đầu, tâm tình như bị đá nặng đè nén, khiến cô không thở nổi, cô thật sự rất sợ vết thương trên mặt sẽ không lành, sau khi bị bỏng giọng nói cũng không bình thường, số ngày Long Tề không đến tìm cô càng tăng lên, sợ hãi trong lòng cô càng lớn hơn, dường như muốn bao trùm khiến cô không thể thở được...

.....

Rất nhớ cô.

Mỗi ngày, suy nghĩ của anh đều tràn đầy kỷ niệm, có vài ngày, anh chẳng làm được chuyện gì, nhưng anh biết cô sẽ trách mắng anh hoang đường, nếu cô biết anh vì cô mà làm hỏng việc, trong lòng nhất định sẽ tự trách, anh không muốn trong lòng cô có chút khổ sở nào, cho nên lại tỉnh lại.

Chỉ là anh luôn suy nghĩ, nếu như họ nhất định không được ở bên nhau, tại sao ông trời còn muốn họ gặp lại nhau? Anh và cô gặp nhau lần nữa, căn bản cũng không phải quà tặng ông trời ban cho, mà là một trò cười tàn khốc, đẩy anh xuống sâu hơn một tầng địa ngục.

Lòng Tề ngồi một mình trên ghế sofa, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trong tay anh vuốt vuốt một con châu chấu lá đã chuyển sang màu nâu, ngày hôm qua, anh mới lấy nó ra từ trong chiếc hộp cất giấu đã lâu, đây là quà tặng Đồng để lại cho anh trước khi 9 chín năm trước.

Cô rốt cuộc cũng học xong.

Cô đã phải nỗ lực rất lâu, thiếu chút nữa đã từ bỏ.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng xì xào, thuộc hạ của anh dường như đang cố sức ngăn có người muốn xông vào “Phu nhân, cô không được đi vào, Môn chủ dặn không được để cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy”

“Tôi không phải là bất kỳ kẻ nào, tôi là vợ anh ấy”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, tránh ra!” Cô không muốn nói nhảm thêm nữa, đẩy thuộc hạ đang ngăn mình, cô đẩy cửa đi vào.

“Phu nhân...”

Nghe được tiếng la hét của thuộc hạ, Long Tề lập tức biết người xông vào là cô vợ mới cưới của mình, anh không quay đầu lại, trầm tĩnh nhắm hai mắt, giọng lạnh nhạt “Đi ra ngoài, bây giờ tôi không muốn gặp cô”

Tên thuộc hạ dò xét phu nhân một cái, anh chưa bao giờ thấy vị phu nhân này lộ diện, nhưng cô đội mũ lộ ra nửa gương mặt, thoạt nhìn giống Đồng tiểu thư như đúc.

Hắn khó mà nói được, đành ngoảnh ngoảnh lui ra ngoài cửa.

“Em chỉ muốn hỏi anh một câu, hỏi xong em sẽ đi, tuyệt đối không quấy rầy anh nữa” Giọng nói của cô vẫn khàn khàn, từng câu từng chữ đều phải nói rất chậm.

“Cô hỏi đi” Giọng anh lạnh nhạt như đang bố thí cho cô.

“Em muốn hỏi anh, rốt cuộc anh định lạnh nhạt với em bao lâu, xin hãy trả lời em, sau khi có câu trả lời, em sẽ lập tức đi ngay, không quấy rầy anh nữa”

“Tôi đã cưới cô về, nhiệt tình khoản đãi cô cũng không phải là trách nhiệm của tôi”

“Cho nên, anh định vẫn coi thường sự tồn tại của em?”

“Tùy cô muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi thấy không có vấn đề gì”

“Anh lấy em không phải vì muốn nối dõi tông đường sao? Em không phải thánh mẫu Maria, cũng không phải là amip, không thể sinh sản vô tính, em không muốn lúc trưởng bối hỏi đến không nói được gì, nếu anh muốn tiếp tục chia phòng, hãy nghĩ giải pháp cho vấn đề này đi”

“Tôi cưới cô coi như xong rồi, cô sinh con hay không không phải chuyện của tôi, nếu cô cảm thấy phòng không tịch mịch, thì hãy tự nghĩ biện pháp, tôi không giúp được”

“Em có thể tìm đàn ông giải quyết sao?”

“Đừng quá lộ liễu là được rồi”

“Đây chính là điều kiện của anh?”

“Là lời khuyên, nếu cô làm thái quá, tôi bắt buộc dĩ phải ngăn cản cô, tôi không muốn làm hỏng hòa khí vợ chồng giữa chúng ta”.

“Hòa khí? Giữa chúng ta có loại này sao?” Cô mỉa mai phản lại, anh căn bản không thềm vào phòng cô, giữa bọn họ chỉ có sự lạnh nhạt.

“Vậy phải xem cô suy nghĩ thế nào, cô nói có thì là có, nói không thì là không, tôi không thấy sao cả” Anh lạnh nhạt cười, giống như chẳng có gì liên quan đến mình.

Dứt lời, giữa bọn họ dường như là một không khí căng thẳng đến không thở nổi, đúng lúc anh cho là cô đã tha không còn tra hỏi nữa, cô lại chậm rãi mở miệng, giọng nói khàn khàn mang theo ghen ngào.

“Được, em sẽ làm như anh nói, nhưng về sau... em vĩnh viễn sẽ không cho anh hôn em...”

Nói xong, không đợi anh kịp phản ứng, cô đã quay người chạy như bay ra cửa.

Thời gian cách xa nhau chỉ ngắn ngủn một giây.

Miệng Long Tề như bị sét đánh, thân hình cao lớn nhảy lên, chạy đuổi ra cửa.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng bị kéo gần, chiếc mũ trên đầu cô bay phấp phới, một mái tóc dài đen mượt, bóng lưng thon dài mảnh khảnh như một bức tranh xinh đẹp làm rung động tim anh.

Anh tăng nhanh tốc độ, trong nháy mắt bắt được thân hình trắng nõn của cô, mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Cô cúi đầu, mái tóc đen che mắt dung nhan khiến anh không thể nhìn rõ dung mạo của cô, anh thở hổn hển không phải vì vừa chạy, mà vì trái tim đập mạnh.

“Đồng?” Giọng nói của anh không chắc chắn.

“Hãy buông em ra”

15. Chương 15

Giọng nói khàn khàn như một bà lão, Đỗ Lượng Đồng rất hận mình như vậy, cổ họng cô bị sặc khói, bác sĩ chỉ nói cô sẽ khỏi, nhưng không biết lúc nào mới có thể nói chuyện như người bình thường, cô run rẩy, nước mắt không nhịn được rơi ra.

“Đồng, em là Đồng” Anh muốn tự tay vén mái tóc dài của cô ra, lại bị cô giữ tay ngăn lại, cô kích động giấy giữa, tay định rút về bị anh nắm chặt.

“Đừng đụng vào em”

Cô ngẩng mặt nhìn anh, trên mặt đầy tức giận, lần này, Long Tề đã nhìn rõ cô, trái tim anh tưởng chừng sắp vỡ nát.

Là cô, Đồng của hắn.

Long Tề không kìm lòng được ôm lấy cô, lại bị cô mãnh liệt phản kháng, tựa như một con mèo hoang tức giận.

“Buông em ra, anh đuổi theo làm gì? Chẳng phải anh nói không muốn cùng giường với em, không muốn sinh con với em, bây giờ em muốn tìm người đàn ông khác ngủ cùng, muốn sinh con với hắn, dù sao em làm gì cũng không liên quan đến anh, anh đừng xen vào”

“Đồng, đừng dối, anh không cố ý nói như thế, anh xin lỗi.” Anh ra sức dỗ dành, dường như phải cố hết sức mới ôm được cô không ngừng giấy giữa “Anh không biết, anh thực sự không biết là em, anh xin lỗi”

“Là anh tự nói không muốn ngủ với em, em chỉ làm theo lời của anh, đây là lỗi của em à?”

“Không có, em không có lỗi”

“Anh còn không chịu sinh con với em, bây giờ em muốn đi tìm người đàn ông khác để sinh con, có gì sai?”

“Không có... Không, không cho phép em đi tìm người đàn ông khác, trừ anh ra, không cho phép kẻ nào đụng vào em” Anh mạnh mẽ buộc chặt cánh tay, vòng vàng ôm lấy cô, để cô không thể động đậy.

Đỗ Lượng Đồng nhìn anh chăm chăm, mà anh cũng nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt thâm thúy vô cùng kiên định, khi anh nhìn chăm chú, đôi mắt xinh đẹp trắng đen rõ ràng của cô dần dần đỏ lên.

“Đừng khóc” Giọng anh dịu dàng, ánh mắt đầy đau lòng.

“Anh có biết em sợ thế nào không?” Cô run run, cố gắng giữ giọng bình tĩnh “Tối nào em cũng trong phòng chờ anh, đợi anh bao nhiêu ngày, nhưng anh một bước cũng không chịu vào, trong lòng em rất sợ hãi, sợ vì dung mạo em biến dạng, giọng nói khó nghe, cho nên anh không muốn em nữa... Mỗi ngày trong lòng đều nghĩ, càng nghĩ càng sợ...”

Cô đưa tay nắn tóc bên má phải, muốn che kín vết sẹo vẫn còn đỏ, phần đuôi vết sẹo trên gương mặt mặc dù đã nhạt hơn, nhưng trên làn da trắng nõn của cô vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ.

“Đừng che, để anh xem”

Long Tề buông cô ra, nắm bàn tay nhỏ bé không cho cô cơ hội chạy thoát, bàn tay rờ mái tóc đen, trước thái độ vô cùng miễn cưỡng của cô tỉ mỉ nhìn vết thương.

“Bác sĩ nói, có thể sẽ để lại sẹo...” Cô thì thào, trong lòng rất không muốn cho anh biết điều này, nhưng vẫn không giữ được.

“Kể cả có sẹo, em vẫn rất xinh đẹp”

“Nói dối”

“Anh không nói dối, trong lòng anh, bất kể hình dáng em thế nào cũng rất đẹp”

“Vậy sao anh không đến... Tại sao kết hôn lâu như vậy rồi, anh vẫn không đến tìm em?”

Cô ghen ngào nói, nước mắt như vỡ òa trôi đầy ra hai má.

Nhìn chuỗi nước mắt của cô, tim Long Tề như bị dao cắt, anh nghĩ đến ngày đó Uyên nói với mình, trong lòng hối hận như thủy triều tràn tới.

Anh ôm cô thật chặt, nhắc bóng cô lên, nhưng cô lại kích động chống cự, tay không ngừng đánh lên người anh, đem mọi tức giận trong lòng xả ra ngoài.

Anh không ngăn cản cô, thậm chí còn cảm thấy sự đau đớn này so với chuyện anh đã làm sai, căn bản không đáng là gì.

“Anh xin lỗi” Anh trầm giọng thì thào bên tai cô.

Trong giọng nói của anh đầy áy náy làm cô kinh ngạc, cô cắn môi, không đánh nữa, bắt chợt ôm chặt cổ anh, vùi mặt trên vai anh.

“Em đã nói rằng em rất thích anh chưa?” Cô buồn buồn nói.

“Em có thể nói lại lần nữa, anh không ngại chút nào”

“Em thích anh, Tề, thích anh hơn bất cứ ai trên thế giới này”

“Anh cũng vậy, cũng thích em hơn bất kỳ ai trên thế giới”

Từ trong miệng họ thốt ra hai chữ thích, so với yêu còn nặng hơn nhiều, vậy mà bao nhiêu ngôn ngữ cũng không thể hình dung hết tình cảm trong lòng họ dành cho nhau.

Bọn họ sẽ không chia lìa nữa, đây là điều không nói ra, nhưng trong lòng đều nghĩ, họ sẽ cố gắng, ít nhất phải sống lâu hơn người kia một giây...

Lúc này, Lãnh Tử Uyên đang đến nhìn thấy bộ dạng hai người, trong lòng biết anh không cần nhiều lời nữa, anh buông tay, quay đầu đi ra.

Chuyện của họ rốt cuộc đã được giải quyết, lần này, anh cuối cùng có thể yên tâm trở về ôm vợ yêu đại nhân rồi.

Chuyện này thật không còn gì tốt hơn...

Hồi cuối

Hôm nay là sinh nhật 25 tuổi của Đỗ Lượng Đồng, đồng thời cũng lần đầu tiên cô và Long Tề công khai sau lễ cưới, phía trước rất nhiều người tham dự tiệc, đám danh gia quyền quý đều tò mò ruốt cuộc người phụ nữ thế nào có thể bắt được trái tim Long Tề.

Khi cô mặc một chiếc váy trắng đi xuống cầu thang, quả nhiên làm kinh ngạc bốn phía, ai cũng bị vẻ xinh đẹp, trẻ trung tươi tắn của cô mê hoặc.

Vết thương trên trán phải của cô cũng không làm phẫu thuật, vẫn khỏi hẳn, chỉ còn lại một vết sẹo nhạt, cô dùng tóc mai che kín, không ai có thể nhận ra cô đã từng bị một vết thương nghiêm trọng.

Trong lúc mọi người trang trọng chúc phúc, cắt bánh ngọt, cô đều cảm nhận được ánh mắt Long Tề nhìn cô say đắm.

Long Tề nhớ rõ, lúc cô 15 tuổi đã ước ba điều, anh đã ép cô nói cho anh biết, hại cô nói xong, rất sợ nguyện vọng không thành hiện thực.

Điều ước thứ nhất, hi vọng anh bình yên vô sự.

Điều ước thứ hai, mong anh công thành danh toại.

Điều ước cuối cùng, cô muốn anh được ở bên cô gái anh yêu, vĩnh viễn trải qua những ngày hạnh phúc.

Tất cả điều ước của cô đều liên quan đến anh.

Bữa tiệc đang đến lúc cao trào, nam nữ chủ nhật đột nhiên đều biến mất, Đỗ Lượng Đồng bị chồng kéo ra ngoài ban công, sau rèm cửa sổ, người bên trong không nhìn thấy họ.

“Em vẫn ước ba điều ước kia sao?” Anh ấn cô trên cây cột, dịu dàng hỏi.

“Không, em sửa lại, lớn rồi không thể ước như trẻ con nữa”

Cô mở to hai mắt nhìn anh.

Anh giống như một đứa trẻ lớn toét ra một nụ cười, biết cô cố ý kích thích sự tò mò của anh.

“Anh có muốn biết không?” Cô tràn đầy mong đợi, nhìn anh, chờ anh cắn câu.

“Nếu anh không muốn thì sao?” Anh nhếch lên mày sùng, phản lại cô một nước.

“Không đúng, anh nhất định muốn biết, chỉ là không chịu thẳng thắn nói ra” Trong lòng cô hơi căng thẳng, vì anh có vẻ rất tỉnh táo, tựa như không có chút tò mò nào.

“Không, anh không muốn biết” Anh vẫn tươi cười, không vội cắn câu.

“Được rồi, thế thì thôi, em cũng không nói nữa” Nói xong, cô quay đầu đi vào phòng, lập tức bị anh giữ tay bắt lại, vụng về ôm vào trong ngực”

“Được, anh thừa nhận, anh muốn biết, cực kỳ muốn”

Cô cười hì hì, vẻ mặt hài lòng, từ từ mở miệng “Một, hi vọng anh bình yên vô sự.”

“Không có gì thay đổi”

“Hai, hi vọng anh công thành danh toại”

“Đồng, em chắc chắn là đã sửa lại nội dung điều ước chứ? Anh thấy vẫn y như vậy”

“Anh đừng nóng vội, hãy nghe em nói hết 3 điều” Mỗi cô lại gần lỗ tai anh, hôn lên gương mặt anh, giọng nói mềm mại hơn một chút.

Nghe cô nói xong điều ước thứ 3, anh cười.

“Anh thích nguyện vọng mới này của em” Anh ôm lấy cô, chỉ muốn hòa cả người cô vào xương cốt của mình “Anh thích nghe em nói như vậy, để anh với em mãi mãi bên nhau, trải qua tháng ngày vui vẻ hạnh phúc”

Cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả trên ngực mình, đáy lòng cũng ấm áp “Nhưng mà, em nói hết ra, điều ước sẽ không thành sự thật, thì phải làm sao?”

“Nguyện vọng của em tuyệt đối sẽ thành hiện thực, bởi vì, anh sẽ dùng cả đời để hoàn thành giúp em, anh nhất định sẽ trải qua những ngày vui vẻ hạnh phúc, chỉ cần cùng với em”

“Còn cả trung hiếu nhân ái tín nghĩa hòa bình nữa” Cô nhắc nhở.

“Bạn gái” A Phúc tổng cộng sinh 9 con, cho nên, bọn họ lấy cả 8 cái tên.

“Đúng, còn cả trung hiếu nhân ái tín nghĩa hòa bình nữa”. Anh cười phụ họa, bất kể cô nói gì, anh cũng không dị nghị.

“Vậy... Nhiều hơn một nữa có được không?”

“Ai?”

“Không phải muốn em sinh con cho anh sao?” Cô vỗ hai má, than thở.

“Đồng, chẳng lẽ em...?” Anh kinh ngạc nhìn chằm chằm cô, nghĩ thầm chẳng lẽ cô đã mang thai?

Nghĩ như thế, tim anh không khỏi đập loạn.

“Chưa có” Giọng nói cô dịu dàng dội cho anh một chậu nước lạnh, cánh tay trắng nõn ôm chặt cổ anh, trong ngực anh làm nũng “Em đang đợi anh cố gắng”

Nghe vậy, anh nở nụ cười tà ác “Em không để ý thấy anh bây giờ lập tức bắt đầu cố gắng sao?”

“Bây giờ... Không được, bây giờ khách khứa vẫn còn ở bên trong, ít nhất cũng phải chờ về phòng...”

“Anh không đợi được” Giọng anh cộc mạnh.

“Tề...”

Cô còn chưa kịp nói xong, đã bị anh bá đạo chặn lại môi mềm, không có lời nào nữa, tất cả đều biến thành kích tình cùng ngọt ngào, đêm sinh nhật, nhiệt liệt triển khai...

.....HẾT.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ca-si-tinh>